

Peter V.
Brett

Válka
za bílého dne

TRIFID

Peter V. Brett
Válka za bílého dne

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

The Daylight War
Copyright © 2013 by Peter V. Brett
All rights reserved.
Translation © Mirka Polová, 2013
Cover © Larry Rostant, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013
ISBN 978-80-7387-689-0

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Peter V.
Brett

Válka
za bílého dne

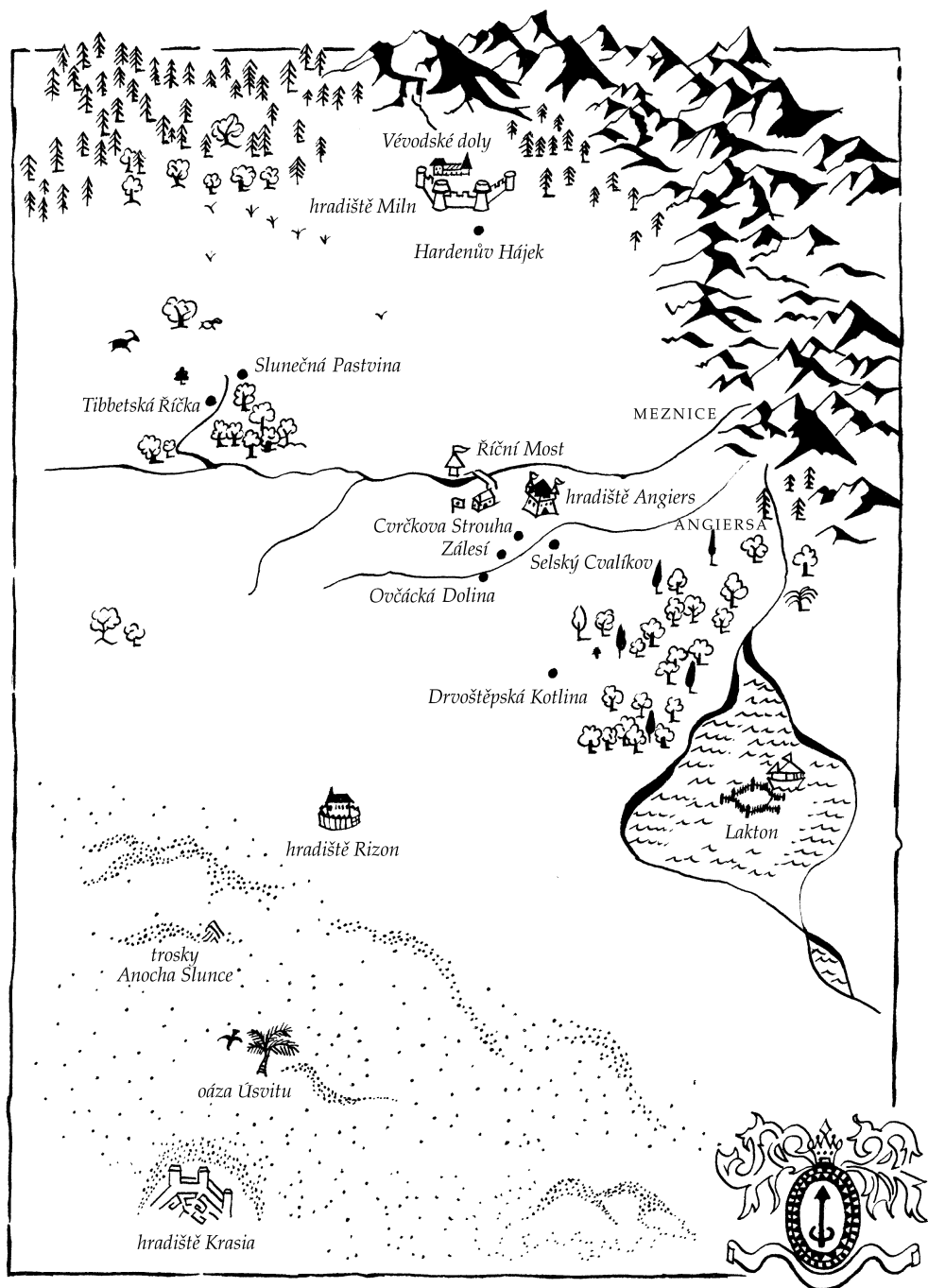

Peter V.
Brett

Válka
za bílého dne

TRITON

Praha / Kroměříž

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

*Mým rodičům Johnovi a Dolores,
kteří si pořád ještě v noci spolu čtou na kanapi.*

Poděkování

Jak jsem s přibývajícím věkem čím dál paranoidnější, nechával jsem si tuto knihu pro sebe víc než jakoukoli jinou v minulosti. Jen pár lidí mohlo nakouknout, jak práce postupuje, a jim jsem neskonale vděčný za jejich názory a připomínky. Ze všeho nejvíc děkuji svému agentovi Joshuovi stejně jako Myke, Lauren a Dani, svým nakladatelkám Tricii a Emmě, svým asistentkám Meg a Rebecce, redaktorce Lauře a zahraničním nakladatelům a překladatelům, kteří si dávají tu práci a neúnavně šíří mé příběhy do jiných částí světa. Zvláštní dík patří všem mým čtenářům, zejména těm, kteří si našli čas a spojili se se mnou. Vaše dopisy, kritiky, tweety, maily, on-line komentáře, fanouškovské debatní vstupy a podobně jsou pro mne tolik potřebným cepínem i jistícím lanem při zlézání hory Démonskeho cyklu. Dík, že ji zlézáte se mnou.

Prolog

Inevera

300 p. N.

Inevera a její bratr Soli seděli na sluníčku. Oba si mezi bosýma nohama přidržovali palmovou kostru, a zatímco ji prsty vyplétaly, nohy košíkem zručně otáčely. Den už hodně pokročil a v malém stánku zůstala jen skvrnka stínu. V něm seděla jejich matka Manva a pracovala na svém košíku. Pletli koš za košem a hromada tuhých datlovníkových listů uprostřed se postupně scvrkávala.

Ineverě bylo devět. Solimu bylo sice skoro dvakrát tolik, ale i tak byl na plnoprávného *dal'sarúma* poměrně mladý; ostatně jeho černý kaftan ještě svítil novotou. Vysloužil si ho ani ne před týdnem a teď u nich seděl na rohoži, aby si ho neušpinil od všudypřítomného prachu Velkého Bazaru. Kaftan si nahoře jen volně sepnul, takže pod ním byla vidět hladká, svalnatá hrud', lesklá potem.

Ovíval se vějířovým listem. „U Everamových koulí, v tom kaftanu je ale vedro. Kéž bych tak mohl zase běhat venku jen v bidu.“

„Můžeš jít sem do stínu, jestli chceš, *šarúme*,“ ozvala se Manva.

Soli si opovržlivě odfrkl a zavrtěl hlavou. „Tohle jsi čekala? Že se vrátím v černém a začnu tě sekýrovat jako...“ Manva se zachichotala. „Jen se ujišťuji, že jsi zůstal mým hodným chlapečkem.“

„Ale jen pro tebe a svou rozkošnou malou sestřičku,“ upozornil ji Soli, natáhl se k Ineverě a rozcuchal jí vlasy. Plácla ho po ruce, ale přitom se usmála. Kde byl Soli, tam bylo vždycky veselo. „Pro všechny ostatní jsem podlý jako písečný démon.“

„Pche,“ odfrkla si Manva a mávla nad tou představou rukou, ale Ineverě to stejně vrtalo hlavou. Pamatovala si, co udělal s těmi dvěma ma-

džábskými kluky, co ji škádlili na Bazaru, když byli ještě malí; ten slabý nepřežil noc.

Inevera dodělala svůj košík a postavila ho na jednu z mnoha hromad. Rychle počítala. „Ještě tři a budeme mít zakázku damy Badena hotovou.“

„Třeba mě Kašív pozve na oslavu Dorůstání, až si ty košíky přijde vy-zvednout,“ napadlo Soliho. Kašív, *kai'šarúm* damy Badena, byl Soliho *adžín'pal*, válečník, který k němu byl za jeho první noci v Labyrintu připoután provazem a bojoval po jeho boku. Říkalo se, že silnějšího pouta mezi dvěma muži není.

Manva si odrkla. „Jestli tě pozve, tak po tobě bude dama Baden chtít, abys na oslavě roznášel svlečený a pomazaný olejem, a Dorůstání měsíce budeš oslavovat nabízením vlastní zadnice jeho chlípým starým patolízalům.“

Soli se rozchechtal. „Podle toho, co jsem slyšel, tak zrovna s těmi starými si člověk lámat hlavu nemusí. Většina z nich se jen kouká. To ti mladší nosí za pasem lahvičky s olejem.“

Povzdechl si. „Ale co, na posledním kopinickém večírku obsluhoval Gerraz, a ten říkal, že mu dama Baden dal dvě stě draki. To už stojí za bolavou prdel.“

„Jen ať tě neslyší táta,“ varovala ho Manva. Soli střelil očima po zatažených závěsech do přístěnku v zadní části stánku, kde spal otec.

„Dříve či později stejně zjistí, že jeho syn je *puš'ting*,“ poznamenal Soli. „Já se přece neožením s nějakou ubohou holkou jen proto, aby na to nepřišel.“

„A proč ne?“ nedala se Manva. „Mohla by s námi plést košíky. A bylo by tak strašné ji párkrát oplodnit a dát mi vnoučata?“

Soli protáhl obličej. „S tím si budeš muset počkat na Ineveru.“ Podíval se na ni. „Zítra je *Hannu Paš*, drahá sestro. Třeba ti *dama'ting* najde manžela!“

„Neodváděj řeč!“ pleskla ho Manva palmovým listem. „Klidně čelíš tomu, co je mezi zdmi Labyrintu, ale toho, co je mezi ženskými stehny, se bojíš?“

Soli se zašklebil. „V Labyrintu jsem alespoň mezi pořádnými, zpočnými chlapy. A kdo ví? Třeba se zalíbím nějakému *puš'tingskému damovi*. Ti mocní jako Baden si berou své oblíbené *šarúmy* do své osobní stráže, která musí bojovat jen na Ubývání! Jen si představ, být v Labyrintu jen tři noci v měsíci!“

„I ty tři je moc,“ zamumlala Manva.

Inevera byla zmatená. „Copak není Labyrint posvátný? A není to čest?“

Manva jen cosi zamručela a vrátila se ke košíku. Soli na ni dlouho hleděl, ale v očích měl vzdálený pohled a rozmarný úsměv z jeho tváře odplynul.

„Labyrint, to je bohumilá smrt,“ řekl nakonec sestře. „Muž, který tam zemře, má nebesa jistá, jenže já ještě po setkání s Everamem nijak zvlášť netoužím.“

„Promiň,“ hlesla Inevera.

Soli se probral ze zadumání a úsměv se mu vmžiku vrátil. „Lepší je se o takové věci nestarat, sestřičko. Labyrint není tvoje břímě.“

„Tohle břímě nese každá Krasijka, synu,“ poznamenala Manva. „Ono nesejde na tom, jestli vedle vás bojujeme, nebo ne.“

A zrovna v tu chvíli se zpoza závěsů v zadním přístěnku ozvalo hekání a šramot. O chvíli později se vynořil Ineverin otec Kasád. Manva mu nestála ani za pohled, prostě ji těžkou botou vyšťouchl ze stínu, aby si to žádané místočko zabral pro sebe. Hodil si na zem pár polštářů, rozvalil se na ně a rovnou do sebe obrátil kalíšek couzi. Na ostrém denním světle zamžoural a hned si nalil další. Jeho pohled Ineveru jako vždy minul, jako by ani nebyla, oči spočinuly rovnou na jejím bratřovi.

„Soli! Okamžitě ten koš odlož! Ted' jsi *šarúm*! Přece nemůžeš pracovat rukama jako nějaký *chaffit*!“

„Tati, my musíme rychle dodělat zakázku,“ namítl Soli. „Kašív...“

„Pche!“ zachrčel Kasád a zamítavě máchl rukou. „Co je mi po tom, co chce ten naolejovaný a navoněný *puš'ting*! Nech ten koš a zvedni se, než si někdo všimne, jak si špiníš úplně nový černý kaftan. Dost na tom, že musíme marnit den na tomhle špinavém bazaru.“

„On snad nemá ani ponětí, odkud se berou peníze,“ ulevil si Soli potichu, aby ho Kasád neslyšel, ale plést nepřestal.

„Ani jídlo, co má na stole.“ Manva zvedla oči k nebesům a povzddechla si. „Raději ho poslechni.“

„Ted', když jsem *šarúm*, tak si budu dělat to, co chci já. Co mi má on co říkat, že nemám plést palmové košíky, když mi to přináší klid?“ Při řeči pracoval dál, ale ruce se mu míhaly čím dál rychleji, prsty pletly jako blesk. Už se blížil ke konci a chtěl košík dodělat. Inevera na to užasle zírala. Soli uměl plést skoro tak rychle jako Manva.

„Je to tvůj otec,“ připomněla mu Manva, „a jestli ho neposlechněš, budeme toho litovat všichni.“

Obrátila se ke Kasádovi a líbezně pravila: „Stačí, když tu se Solim zůstanete, jen než *dama* vyhlásí soumrak, manželé.“

Kasád se kysele ušklíbl a hodil do sebe další kalíšek. „Čím jsem jen urazil Everama, že já, velký Kasád asu Kasád am'Damaj am'Kadží, který poslal nesčítelně *alagai* do bezedných hlubin, se mám snížit k hlídání hromady košů?“ Otráveně máchl rukou nad vyrovnanými plody jejich práce. „Já už bych měl nastupovat na *alagai'sarak*, vzhůru k noční slávě!“

„Má na mysli pitku s ostatními *šarúmy*,“ zamumlal Soli k Inevere. „Ty jednotky, které nastupují nejdřív, jdou do středu Labyrintu, kde je boj nejlítější. Čím déle se tu povaluje, tím víc klesá pravděpodobnost, že bude muset doopravdy čelit nějakému *alagai*, opilý couzi na velbloudí chcanky.“

Couzi. Inevera tu pálenku nenáviděla. Zkvašené obilí ochucené skořicí. Prodávalo se v malých hliněných lahvičkách a srkalo z ještě mrňavějších kalíšků. Jen z čichnutí k prázdné láhvi páliho Ineveru v nose a motala se jí hlava. V tom zápachu nebylo po skořicové vůni ani stopy. Říkalo se, že ta chuť se vytříbí až po třech kalíšcích, jenže komu se dá věřit po třech kalíšcích couzi? Všichni přece vědí, že couzi probouzí touhu naparovat se a chvástat.

„Soli!“ zavrčel Kasád. „Nechej práci ženským a pojď se mnou popít! Připijeme si na smrt těch čtyř *alagai*, cos je včera v noci zabil!“

„Jeden by si myslel, že jsem zastal práci celé jednotky sám,“ zavrčel Soli. Prsty se mu míhaly ještě rychleji. „Já couzi nepiju, tati,“ zavolal. „Eveja to zakazuje.“

Kasád si jen odrkl a hodil do sebe další kalíšek. „Manvo! Udělej tomu svému *šarúmskému* synovi trochu čaje!“ Znovu naklonil láhev s couzi nad kalíšek, ale tentokrát vyteklo jen pár kapek. „A přines mi další couzi.“

„Everame, dej mi trpělivost,“ zamumlala Manva. „To byla poslední láhev, manželi,“ zavolala.

„Tak jdi koupit další,“ odsekl Kasád.

Inevera slyšela, jak matka skřípe zuby. „Půlka stanů na bazaru už je beztak zavřená, manželi, a my ty koše musíme dodělat dřív, než přijde Kašív.“

Kasád rozhořčeně zašermoval rukou. „Koho zajímá, jestli bude muset nějaký ničemný *puš'ting* čekat?“

Soli zasykl a Inevera si všimla, že má na ruce krvavou šmouhu. Řízl se o ostrý okraj palmového listu, ale zaťal zuby a pletl dál.

„Odpusť, ctěný manželi, ale nákupčí damy Badena čekat nebude,“ řekla Manva a plést nepřestala. „Jestli ta zakázka nebude hotová, až Kašív

dorazí, tak půjde o dům dál a zase si koupí koše od Kriši. Bez téhle zakázky bychom neměli ani na válečné berně, natož na další couzi.“

„Cože?!“ zařval Kasád. „A co děláte s mými penězi? Nosím domů sto draki týdně!“

„Polovina z nich jde rovnou zpátky *damovi* jako válečné berně,“ sdělila mu Manva, „a dvacet dalších si vždycky bereš pro svoji kapsu. Zbytek jde na tvé couzi a kuskus, a to to ještě ani zdaleka nestačí, zejména když si každý sabat přivedeš domů půltucet žíznivých *šarúmů*. Couzi je drahé, můj milý. Když *dama* nachytá nějakého *chaffita* při prodeji couzi, usekne mu palec, takže oni si to riziko připočítávají k ceně.“

Kasád si odplivl. „*Chaffiti* by prodali i slunce, kdyby ho dokázali stáhnout z oblohy. A teď mi běž nějaké couzi koupit, ať se mi při čekání na toho polomuže trochu uleví.“

Soli dodělal košík, vstal a praštil s ním na vršek své hromady. „Já pro něho skočím, mami. Čabin nějaké mít bude, a ten nikdy nezavírá dřív, než se odzpívá soumrak.“

Manva stísněně přimhouřila oči, ale hlavu od koše nezvedla. I ona začala plést rychleji, ruce se jí jenjen kmitaly. „Nevídím ráda, že odcházíš, když máme venku rozloženou práci za celý měsíc.“

„Když je tu s vámi táta, nikdo nás neokrade,“ řekl Soli, ale pak se zadíval na otce snažícího se vylízat z láhve poslední kapku couzi a povzdechl si. „Budu zpátky tak rychle, že si ani nevšimneš, kdy jsem odešel.“

„Do práce, Inevero,“ vyběhla ji stroze matka, když Soli odběhl. Inevera sklopila oči zpátky ke košíku, a teprve v tu chvíli si uvědomila, že na něj v posledních chvílích dočista zapomněla. Rychle se zase pustila do pletení.

Neměla odvahu dívat se na otce přímo, ale nemohla si pomoci a alespoň po očku ho sledovala. Zíral na Manvu, jak bosýma nohama otáčí košíkem. Černý hábit se jí při práci vyhrnul, objevily se nahé kotníky a lýtka.

Kasád si promnul dlaní rozkrok. „Pojď sem, ženo, chci...“

„Já – teď – pracuju!“ Manva vytáhla z palmové hromady větev a rázně z ní olamovala vějířové listy, jen to lupalo.

Kasáda ta neochota očividně zaskočila. „Proč bys odmítala svého manžela, který ani ne za hodinu odchází do noci?“

„Protože si celé týdny lámu hřbet nad těmi koši,“ odsekla Manva. „Protože už je pozdě a celá ulička ztichla. A protože máme venku všechno zboží a není, kdo by ho hlídal, jen jeden nadržený ochlasta!“

Kasád se posupně zachechtal. „Před kým ho asi tak mám hlídat?!“

„Jistě, před kým vlastně?“ ozvalo se a všichni se otočili. Křiša obešla pult a vstoupila do stánku.

Byla to mohutná žena. Ne tlustá – v Pouštním Kopí si takový přepych mohlo dopřát jen málo lidí – ale byla to pravá dcera svého otce válečníka; statná postava, rázný těžký krok, mozolnaté ruce. Jako všechny *daly'ting* včetně Manvy byla i ona od hlavy po paty v černém. Také košíkářka, v Kadžiho kmeni patřila k Manviným úhlavním soupeřkám – sice nebyla tak zručná, ale o to byla ctižádostivější.

Za ní vešly do stanu další čtyři ženy v *dal'tingské* černé. Dvě byly její sestry-manželky, ty měly přes obličej černý závoj. Druhé dvě byly její neprovdané dcery, které obličej zahalený neměly, ale to případné manžele spíš odpuzovalo, než přitahovalo. Ani jedna nebyla nijak drobná a ve stánku se rozvinuly do rojnice jako šakalové pronásledující zajíce.

„Tak pozdě a ty ještě pracuješ,“ řekla Křiša. „Většina pavilonů už stáhla chlopně.“

Manva pokrčila rameny, ani nezvedla oči od pletení. „Vyvolávání zavírací hodiny ti času nepřidá.“

„Kašív chodívá vždycky večer před oslavou, kterou pořádá dama Baden na den Dorůstání, ne?“ zeptala se Křiša.

Manva ani nevzhledla. „Tobě do mých zákazníků nic není, Křišo.“

„Ale je, když mi je ten tvůj *puš'tinský* syn odlákává k tobě,“ zasyčela Křiša výhrůžně. Její dcery přešly k Ineverě a oddělily ji od matky. Její sestry-manželky zamířily hlouběji do stánku směrem ke Kasádovi.

To už Manva vzhledla. „Nikdo ti nic neodlákává, Křišo. Kašív ke mně sám přišel a říkal, že se tvé koše rozpadly, když je naplnil. Jestli jsi přišla o zakázky, vyčítej to svým košíkářkám, ne mně.“

Křiša přikývla a vzala košík, který Inevera právě přidala na hromadu. „Zato ty a tvoje dcera odvádíte vynikající práci,“ poznamenala a prstem přejela po košíku. Pak s ním praštila o zem a ještě na něj vši silou dupla.

„Co si to troufáš, ženská!“ zařval nevěřicně vyjevený Kasád. Vyskočil na nohy, či přesněji se pokusil postavit, ale místo toho se vratce kymácel. Alespoň se rychle rozhlédl po svém kopí a štítu, jenže ty měl vzadu v přístěnku.

A než se stačil vzpamatovat, Křišiny sestry-manželky se daly do pohybu. Z bohatě nabíraných rukávů se vynořily ruce třímající krátké rákosové hole obalené černou látkou. Jedna žena popadla Kasáda za ramena a obrátila ho tak, aby ho druhá mohla udeřit do břicha, a ještě ho pevně přidržela, aby měla jistotu, že schytá ránu naplno. Kasád zachrčel

bolestí, první rána mu vyrazila dech. Následoval kop rovnou do slabin a Kasád zavřískl.

Inevera zaječela a vyskočila na nohy, ale Křišiny dcery ji chytily a pevně držely. I Manva chtěla vstát, ale Křiša ji těžkým kopem do obličeje srazila zpátky na zem. Manva zoufale kvílela, ale už bylo pozdě a nikdo ji neslyšel.

Křiša se podívala na košík na zemi. Přežil její dupnutí a vrátil se do původního tvaru. Inevera se jízlivě pousmála, ale smích ji přešel, když na něj Křiša skočila. I tak na něj musela skočit třikrát, než se rozpadl.

Vzadu ve stánku Křišiny sestry-manželky ještě mlátily Kasáda. „Vříská jako ženská,“ rozesmála se jedna a znovu ho nakopla mezi nohy.

„A bojuje ještě hůř!“ zvolala druhá a pustila ho. Kasád se zhroutil na zem a lapal po dechu. Na tváři se mu mísila bolest a ponížení. Ženy ho nechaly být a šly rozkopat vyrovnané hromady a rozmlátit koše rákoskami.

Inevera se pokusila dívkám vykroutit, ale chytily ji ještě pevněji. „Klid, nebo ti zpřerážíme prsty a už si nezapleteš!“ Inevera se přestala vzpouzet, přimhouřila oči a maličko se napjala, že té bližší vši silou dupne na nárt, ale pak letmo zavadila pohledem o Manvu. Matka zavržela hlavou.

Kasád vykašlal krev a vzepřel se na loktech. „Děvky! Až se tohle dozví *damové*...!“

„*Damové*?“ vysmála se mu Křiša. „Ty za nimi půjdeš, Kasáde, synu Kasáda, a budeš jim vykládat, jak ses opil couzi a zbily tě ženské? Ty to neřekneš ani svému *adžínu'pal*, až tě bude dnes večer píchat!“

Kasád se namáhavě snažil vstát, ale jedna žena ho opět nakopla do břicha. Kasád se převálil na záda a už se nehýbal.

„Pche!“ zaječela žena. „Pochcal se jako mimino!“ Všechny se rozesmály.

„To je nápad!“ zvolala Křiša, šla k rozházeným košům a vykasala si hábit. „Proč se dít v potu tváře a snažit se tu nekonečnou hromadu košů rozbít, když je můžeme zničit jinak?“ Přidřepla si, a zatímco si ulevovala, houpala se v bocích ze strany na stranu, aby potřísnila močí co nejvíce košů. Ostatní ženy se rozesmály a už si vyhrnovaly hábity, aby ji napodobily.

„Chudinko Manvo!“ pošklebovala se Křiša. „Dva muži v rodině a žádný pořádný chlap. Tvůj manžel je horší než *chaffit* a tvůj *puš'tingský* syn má tolik práce s cucáním ptáků, že tu ani není.“

„Ne tak docela.“ Inevera se obrátila právě v okamžiku, kdy se kolem zápěstí jedné dívky, která ji držela, sevřela Soliho mohutná dlaň. Odtrhl

ji od Inevery a zároveň jí ruku zkroutil tak, že dívka zavřískla bolestí. Pak jediným kopem smetl její sestru, až se rozplácla na zemi.

„Sklapni,“ vyjel Soli na vřiskající dívku a odstrčil ji. „Ještě jednou sáhneš na moji sestru a já ti tu ruku nezkrouším, ale rovnou utrhnu.“

„To se teprve uvidí, ty *puš'tingu*,“ rozlítla se Křiša. Její setry-manželky si urovnaly roucha a už se s holemi v rukou hnaly na Soliho. Křiša švihla zápěstím a rázem měla v ruce taky jednu.

Inevera vyjekla, ale neozbrojený Soli jim šel beze strachu vstříc. První žena se na něj rozpráhla, ale Soli byl rychlejší, odklonil ránu stranou a chytil ženu za ruku. Luplo to, žena s nárkem upadla na zem a její hůl zničehonic třimal Soli. Zaútočila na něj druhá, ale Soli vykryl její útok holí a praštil ji do obličeje. Pohyboval se plynule a zkušeně, jako by tančil. Inevera už to viděla, když se na Ubývání vracíval domů z *Hannu Paš* a cvičil *šarusahk*. Žena šla k zemi a Inevera si všimla, že si spustila závoj a vykašlala velký krvavý chrchel.

Když se na něj vrhla Křiša, Soli hůl odhodil, jednou rukou chytil tu její a na místě ji znehybnil. Druhou rukou ji chytil za límec, obrátil ji, přehnul přes hromadu košů a návdavkem jí ještě hrubě přirazil hlavu obličejem na koše. Pak hmátl po lemu jejího roucha a trhnutím jí ho vykasal až k pasu.

„Prosím,“ kvílela Křiša. „Se mnou si dělej, co chceš, ale ušetři panenství mých dcer!“

„Pche,“ odplivl si Soli znechuceně. „To bych radši šoustal velblouda než tebe!“

„Ach pojď, *puš'tingu*,“ zavrkala jízlivě a zavlnila na něj boky. „Mysli si, že jsem muž, a užij si s mým zadkem.“

Soli popadl Křišinu hůl a začal ji bít. Měl hluboký hlas, který se jasně nesl nad hlasitým pleskáním dřeva o holé tělo a jejím bolestným vytím. „Muž nemusí být zrovna *puš'ting*, aby odmítl strkat ptáka do hromady hnoje. A pokud jde o tvé dcery, tak neudělám nic, co by mohlo zpozdit jejich sňatek s nějakým nebohým *chaffitem*, aby si konečně zahalily ty svoje šeredné obličeje.“

Nakonec ji pustil, ale bít ji nepřestal. Ráznými šlehy hnál Křišu i ostatní ženy ze stánku ven. Křišiny dcery pomohly jejím sestrám-manželkám a už všech pět klopýtalo uličkou pryč.

Manva se zvedla a oklepala si prach. O Kasáda ani pohledem nezaavadila, šla rovnou k Ineverě. „Jsi v pořádku?“ Inevera přikývla.

„Prohlédni zboží,“ nařídila jí Manva. „Moc dlouho tu nebyly. Mrkni, jestli se dá zachránit...“

„Pozdě,“ ozval se Soli a ukázal do uličky. Přicházeli k nim tři *šarúmové* v černých kaftanech bez rukávů a v černých ocelových kyrysech vykováných tak, aby ještě zdůraznily už tak dokonale svalnatou hrud'. Kolem vyboulených bicepsů měli uvázané černé hedvábné šerpy, zápěstí jim obepínaly kožené chrániče pobité cvočky. Na zádech měli zavěšené zářivě zlaté štíty, v rukou ležérně třímali krátká kopí a pohybovali se lehkým krokem vlka na stopě.

Manva popadla džbánec s vodou a vychrstla ho na Kasáda. Ten zasténal a nadzvedl se.

„Padej dovnitř!“ zasykla Manva a kopla do něj, aby ho popohnala. Kasád brblal, ale podařilo se mu odplazit se do stanu a zmizet z očí.

„Jak vypadám?“ Soli se oprašoval, popotahoval si kaftan, vepředu si ho rozevřel o trochu víc.

Byla to směšně nesmyslná otázka. Žádný muž, kterého kdy viděla, nebyl ani z polovice tak hezký jako její bratr. „Skvěle,“ zašeptala mu Inevera.

„Soli, můj milý *adžíne'pal!*“ zvolal Kašív. Bylo mu pětadvacet, byl to *kai'šarúm*, a z těch tři byl zdaleka nejhezčí; krátce zastřižené vousy navoňené olejem, pleť dokonale opálená sluncem. Kyrys mu zdobilo vycházející slunce damy Badena – nepochybně z pravého zlata – a uprostřed turbanu se skvěl obrovský tyrkys. „Doufal jsem, že tě tu najdu, až si večer přijdeme vyzvednout...“ došel tak blízko, že už viděl to boží dopuštění ve stánku, „... zakázku. Ach můj milý. Prošlo snad tvým stanem stádo velbloudů?“ Začichal. „A cestou chcali?“ Zvedl noční závoj z bílého hedvábí, který mu volně visel kolem krku, a přetáhl si ho přes nos. Jeho společníci udělali totéž.

„Měli jsme trochu... starosti,“ řekl Soli. „Je to moje chyba, na pár minut jsem si odskočil.“

„To je patálie.“ Kašív došel až k Solimu, Inevery si ani nevšiml. Vztyčil prst a přešel s ním Solimu po svalnaté hrudi, kde se rozstříklo trošku krve. Zamyšleně mnul krev mezi palcem a ukazovákem. „Ale zdá se, že ses vrátil právě včas, abys to tady srovnal.“

„Ono zmíněné stádo velbloudů se už těžko vrátí,“ souhlasil Soli.

„Jenže své dílo již vykonali,“ řekl smutně Kašív. „Budeme si zase muset koupit koše u Křiši.“

„Prosím,“ naléhal Soli a položil Kašívovi ruku na loket, „my tu zakázku potřebujeme. Všechno zboží zničené není. Co kdybychom ti prodali alespoň polovinu?“

Kašív shlédl na ruku na svém lokti a usmál se, ale nad rozházenými košíky zamítavě máchl rukou. „Pche! Jestli je pochcaný jeden, tak jsou

všechny. Svému pánovi tak poskvrněné zboží vzít nemůžu. Dej na ně slevu a prodej je *chaffitům*.”

Přitočil se k Solimu blíž a znovu mu položil ruku na hrud'. „Ale jestli potřebuješ peníze, třeba by sis je mohl vydělat zítra na sešlosti. Místo abys koše prodával, můžeš je nosit.“ Prsty zajely Solimu pod rozevřený kaftan a polaskaly rameno. „Domů se můžeš vrátit s trojnásobkem ceny za koše, jestli... budeš nosit dobře.“

Soli se usmál. „Koše jsou moje řemeslo, Kašive. Nikdo je nenosí lépe.“

Kašív se rozesmál. „Tak zítra. Ráno sem zaskočíme a vyzvedneme tě na tu sešlost.“

„Sejdeme se na cvičišti,“ navrhl Soli. Kašív přikývl a společně se svými druhy se zvolna vydal uličkou ke Křišinu stánku.

Manva pohládila Soliho po rameni. „Mrzí mě, žes to musel slíbit, synku.“

Soli pokrčil rameny. „Jednou jsi dole, jednou nahoře. Mně jen vadí, že Křiša vyhrála.“

Manva si maličko nadzvedla závoj, aby si mohla odplivnout. „Křiša nic nevyhrála. Nemá žádné koše na prodej.“

„Jak to víš?“ užasl Soli.

Manva se uchichtla. „Před týdnem jsem jí do skladu nasadila šváby.“

Soli pomohl uvést stánek do pořádku, a když *damové* vyzpěvovali z minaretů Šarika Hory soumrak, už je doprovázel do malého vepřovicového domku, kde měli pronajaté světnice. Většinu košů zachránili, ale některé potřebovaly opravit. Manva si nesla na zádech velkou otep palmových listů.

„Budu muset běžet, abych stihl nástup,“ řekl Soli. Inevera a Manva ho vřele objaly a zlíbaly, a pak už se obrátil a utíkal do setmělého města.

Doma ve světnici odpečetily chráněné padací dveře a sestoupily na noc dolů do Podměstí.

Každá budova v Krasii měla pod zemí nejméně jedno patro s výcho-dem do chodby, která vedla do vlastního Podměstí – rozlehlé sítě sklepení a jeskyní, které se táhly celé míle. Tam každou noc hledaly útočiště ženy, děti a *chaffité*, zatímco muži bojovali v *alagai'šaraku*. Volnou cestu z Nieiných bezedných hlubin zahradily démonům velké kamenné kvádry, na nichž byly navíc vytesány mocné chrany na odpuzení těch, kteří by se snad dostali na povrch někudy jinudy.

Bylo to nedobytné útočiště, vybudované nejen jako úkryt pro veškeré městské obyvatelstvo, ale i jako město samo o sobě, kdyby snad došlo k té nemyslitelné pohromě a Pouštní Kopí by podlehl *alagai*. Byly tam ložnice pro každou rodinu, školy, paláce, modlitebny a další.

Inevera a její matka měly v Podměstí jen malou kobku se slamníky, spížírnou a maličkou komůrkou s hlubokou jámou místo záchodu.

Manva rozžehla lampu, sedly si ke stolu a snědly studenou večeři. Když sklidily nádobí, rozložila si palmové listy a Inevera jí šla pomoci.

Manva zavrtěla hlavou. „Padej do postele. Zítra je tvůj velký den. Nechci, abys měla zarudlé oči a ospale mžourala, až se tě bude *dama'ting* vyptávat.“

Inevera se dívala na dlouhý zástup dívek a matek před sebou. Všechny čekaly před *dama'tingským* pavilonem, až přijdou na řadu. Nevěsty Everamovy vydaly nařízení, že když *damové* v den jarní rovnodennosti odzpívají rozbřesk, všechny devítileté dívky mají nastoupit na *Hannu Paš*, aby se zjistilo, jakou životní dráhu jim Everam předurčil. *Hannu Paš* pro chlapce trvala i roky, ale dívkám často stačila jedna věštba od *damy'ting*.

Většina byla prostě uznána plodnými a dostala první šál přes vlasy, ale pár dívek odejde z pavilonu již zasnoubených nebo budou povolány k jinému životu. Jiné, převážně ty chudé a negramotné, se prostě odkoupí od otců, vycvičí v polštářovém tanci a pak budou poslány do velkého harému sloužit krasijským válečníkům jako *dživy'sarúm*. Jejich cti bude rodit nové válečníky jako náhradu za ty, kteří padli v každonočním boji s démony v *alagai'saraku*.

Toho rána nemohla Inevera rozčilením dospat. Vzrušeně si oblékala hnědé šaty a kartáčkovala husté černé vlasy. Přirozeně se vlnily a leskly se jako hedvábí, ale dnes tomu bylo naposled, kdy je svět uvidí. Do pavilonu *damy'ting* vstoupí jako dívka, ale opustí ho jako mladá žena, jejíž vlasy už budou jen a jen pro budoucího manžela. Hnědé šaty jí svléknou a ven vyjde v řádné černi.

„Rovnodennost sice je, ale hlavně je měsíc v úplňku,“ poznamenala Manva. „To je alespoň dobré znamení.“

„Třeba si mne vezme do svého harému *damaji*,“ zadoufala Inevera. „Mohla bych žít v paláci a tobě by dali tolik, že už bys nikdy nemusela plést košíky.“

„A ty už bys nikdy nevyšla ven na slunce,“ dodala Manva tak tiše, aby ji nikdo kolem neslyšel. „A nesměla bys mluvit s nikým kromě svých sester-manželek a čekala bys na potěchu od muže tak starého, že by mohl být tvým pradědem.“ Potřásla hlavou. „Ale berně jsme zaplatili a ty máš dva muže, kteří za tebe mohou mluvit, takže je jen malá pravděpodobnost, že budeš prodána do velkého harému. I když i to by byl lepší osud, než kdyby tě shledali neplodnou a vyhodili jako *nie'ting*.“

Nie'ting. Při té představě se Inevera otřásla. Těm, které byly shledány neplodnými, nebude nikdy dovoleno obléknout černou; celý život budou nosit tříslově hnědou jako *chaffitky* a – jaká hanba – nikdy si nebudou smět zahalit obličej.

„Třeba mě vyberou, aby ze mne byla *dama'ting*,“ napadlo Ineveru.

Manva zavrtěla hlavou. „Nevyberou. Nikdy nikoho nevyberou.“

„Babička říkala, že v tom roce, kdy se šla ukázat ona, nějakou dívku vybrali,“ namítla Inevera.

„To bylo před padesáti lety, pokud se to ovšem vůbec stalo,“ odpověděla Manva. „Ctěná matka tvého otce, Everam jí žehnej, často... přehání.“

„Tak odkud se všechny ty *nie'damy'ting* berou?“ podivila se Inevera a myslela na *dama'tingské* novicky, které si sice nezahalovaly obličej, ale chodily v bílém na znamení zasnoubení s Everamem.

„Říká se, že Nevěsty oplodňuje sám Everam a že *nie'damy'ting* jsou jejich dcery,“ odpověděla Manva. Inevera se na ni podívala a tázavě povytáhla obočí, jestli matka nežertuje.

Manva pokrčila rameny. „Je to stejně dobré vysvětlení jako každé jiné. Řeknu ti ale, že žádná matka z tržnice ještě nezažila, aby nějakou dívku vybrali, ani žádnou nepoznala podle obličeje.“

„Mami! Sestřičko!“ Nadšený úsměv se rozlil Ineverě po tváři, když uviděla, že k nim jde Soli, s Kašívem v patách. Černý kaftan měl ještě zaprášený z Labyrintu a na štítě, pověšeném přes rameno, byly vidět čerstvé šrámy. Kašív byl čistý a svěží jako vždy.

Inevera se rozběhla k Solimu a skočila mu kolem krku. Rozesmál se, jednou rukou ji popadl a zvedl a mával s ní sem a tam. Inevera ječela nadšením, ani na okamžik ji nenapadlo, že by se měla bát. Se Solim se nebála ničeho. Opatrně ji postavil na zem, jako by nic nevážila, a šel obejmout matku.

„Co tady děláš?“ zeptala se Manva. „Myslela jsem si, že už jsi na cestě do paláce damy Badena.“

„Jsem,“ souhlasil Soli, „ale přece jsem nemohl nechat svou sestru odejít na *Hannu Paš* a ani jí nepopřát všechna požehnání na Ale.“ Natáhl se

po ní a rozcuchal jí vlasy. Ohnala se po jeho ruce, ale jako vždy byl rychlejší a včas ucukl.

„Myslíš, že mi táta přijde taky požehnat?“ zeptala se ho Inevera.

„Eh...“ Soli zaváhal. „Pokud vím, tak táta ještě vyspává vzadu ve stánku. Včera večer to na nástup nestihl, a já jsem řekl kaprálovi, že už má zase bolení břicha.“ Soli bezmocně pokrčil rameny a Inevera sklopila oči, aby neviděl, jak je zklamaná.

Soli se k ní sklonil a jemně jí prstem zvedl bradu, aby si viděli do očí. „Jsem si jistý, že pro tebe otec chce všechna požehnání stejně jako já, jenom je pro něho těžké dát to najevo.“

Inevera přikývla. „Já vím.“ Ještě naposledy popadla Soliho kolem krku, než odejde. „Díky.“

Kašív se díval na Ineveru, jako by si ji všiml prvně v životě. Věnoval jí svůj hezký úsměv a uklonil se. „Požehnání tobě, Inevero va’Kasád, neboť se stáváš ženou. Přeji ti dobrého manžela a mnoho synů, všechny tak pohledné jako tvůj bratr.“

Inevera se usmála a ucítla, že jí rudnou tváře. Válečníci se obrátili k odchodu.

Konečně se řada dala do pohybu. Dívky s matkami stály a čekaly na horkém slunci, až je jednu po druhé přijmou, a den se pomalu vlekl. Některé byly uvnitř jen pár minut, jiné skoro hodinu. Všechny odcházely v černém, většina se sice tvářila uraženě, ale zároveň se jim očividně ulevilo. Některé nepřítomně hleděly do prázdna, roztržité si třely paže a trpně se nechaly matkami odvádět domů.

Když se pomalu blížily na řadu, matka Ineverě stiskla rameno tak silně, že se jí nehty zaryly do kůže i přes šaty.

„Oči klopk k zemi a jazyk drž za zuby, dokud tě nevyzvou, abys mluvila,“ zasyčela Manva. „Na otázku nikdy neodpovídej otázkou a nikdy nedávej najevo nesouhlas. Opakuj po mně: „Ano, damo’ting.“

„Ano, damo’ting,“ opakovala Inevera.

„Vtluč si tuhle odpověď do hlavy,“ nabádala ji Manva. „Urazit *damu’ting* je jako urazit vlastní osud.“

„Ano, mami.“ Inevera ztěžka polkla a ucítla, jak se jí svírají vnitřnosti. Co se jen bude v pavilonu dít? Copak máma neprošla stejným rituálem? Čeho se tak bojí?

Nějaká *nie’dama’ting* odhrnula stanovou chlopeň a ven vyšla dívka, která šla dovnitř před Ineverou. Teď měla na hlavě šál, ale hnědý jako šaty, které jí zůstaly. Matka ji něžně držela kolem ramen a šeptem ji koňšila. Obě v slzách proklopýtaly kolem nich.

Nie'dama'ting je s kamenným výrazem sledovala, a pak se obrátila k Ineverě a její matce. Bylo jí asi třináct, byla vysoká a statná, hrubé lícní kosti a zahnutý nos jí dávaly dravčí vzhled. „Já jsem Melan.“ Pokynula jim, ať vstoupí. „Nyní vás přijme *dama'ting* Qeva.“

Inevera se zhluboka nadechla, společně s matkou se zuly, nakreslily do vzduchu chranu a prošly do *dama'tingského* pavilonu.

Vysokou plátěnou střechou pronikalo slunce a plnilo velký stan jasným světlem. Všechno tu bylo bílé, od stanových stěn přes lakovaný nábytek po hrubou plachtu na podlaze.

O to více a hrozivěji je zaskočila krev. Podlahu u vchodu potřísnily velké rudohnědé kaluže, mezi zástěnami napravo i nalevo vedla hustá cestička blátivě rudých šlápějí.

„To je *šarúmská* krev,“ ozvalo se a Inevera leknutím nadskočila. Teprve teď si všimla, že přímo před nimi stojí Nevěsta Everamova, tak dokonale splývalo její bílé roucho s pozadím. „Krev raněných, které nám přinesli za úsvitu z *alagai'sharaku*. Každý den se plátěná podlaha vyřízne a během svolávání k modlitbě se spálí na vrcholku minaretů Šarika Hory.“

A jako by mávl kouzelným proutkem, uslyšela Inevera kolem sebe bolestné sténání. Za silnými zástěnami trpěli lidé, prožívající smrtelná muka. Představila si mezi nimi svého otce – či ještě hůř, Soliho – a při každém výkřiku a zasténání sebou škubla.

„Everame, vezmi mne k sobě!“ nařikal zoufale nějaký muž. „Já nebudu žít jako mrzák!“

„Kráčejte opatrně,“ varovala je *dama'ting* Qeva. „Vaše chodidla nejsou hodna dotknout se krve, kterou ctihodní válečníci prolili kvůli vám.“

Inevera s matkou opatrně obešly zakrvácené plátno a předstoupily před *damu'ting*, zahalenou od hlavy po paty v bílém hedvábí tak, že z ní byly vidět jen oči a ruce. Qeva byla vysoká a hřmotná jako Melan, ale nepostrádala ženské křivky.

„Jak se jmenuješ, děvče?“ Nevěsta Everamova měla hluboký a strohý hlas.

„Inevera va'Kasád am'Damaj am'Kadži, *dama'ting*,“ odpověděla Inevera s hlubokou úklonou. „Dostala jsem jméno po první manželce Kadžiho.“ V tu chvíli se jí do ramene zaryly Manviny nehty a Inevera nedobrovolně vyjekla, ale *dama'ting* si toho patrně nevšimla.

„Nepochybně si myslíš, že díky tomu jsi výjimečná.“ Qeva si odfrkla. „Kdyby měla Krasia válečníka za každou bezcennou holku, která nosí tohle jméno, byl by šarak ka dávno vyhraný.“

„Ano, damo'ting,“ řekla pokorně Inevera a znovu se uklonila. Matčiny nehty povolily.

„Jsi hezká,“ poznamenala *dama'ting*.

Inevera se uklonila. „Děkuji, damo'ting.“

„Do harémů se hezká holka hodí vždycky, když už se nedá využít jinak,“ poznamenala Qeva a podívala se na Manvu. „Kdo je tvůj muž a čím se živíš?“

„Dal'šarúm Kasád, damo'ting,“ odvětila Manva s úklonou. „A já jsem košíkářka.“

„První manželka?“ zeptala se Qeva.

„Jsem jeho jediná manželka, damo'ting,“ odpověděla Manva.

„Muži si myslí, že si přiberou další manželky, až když se jim bude dařit, Manvo Kadžijská,“ řekla Qeva, „ale opak je pravdou. Pokusila ses zajistit si sestry-manželky, jak předepisuje Eveja, aby ti pomohly s košíky a jemu rodily další děti?“

„Ano, damo'ting. Mnohokrát.“ Manva zaťala zuby. „Jejich otcové... nedali souhlas ke sňatku.“

Nevěsta Everamova nevrle zamručela. Manvina odpověď jí řekla o Kasádovi mnohé. „Je ta dívka vzdělaná?“

Manva přikývla. „Ano, damo'ting. Inevera je mou učednicí. Velmi dobře plete košíky a naučila jsem ji i počítat a vést účetní knihy. Eveju přečetla jednou za každý ze všech sedmi nebeských pilířů.“

Z očí *damy'ting* se nedalo nic vyčíst. „Pojď za mnou.“ Obrátila se a zamířila do nitra pavilonu. Krvavých stříkanců na zemi si nevšímala ani v nejmenším a její splývavé hedvábné roucho po nich zlehka klouzalo, aniž by na něm ulpěla jediná kapka. Neodvážila by se.

Zato *nie'dama'ting* Melan, která šla za ní, se krví obratně vyhýbala a Inevera s matkou se jí držely v patách. Pavilon, to byl jeden velký labyrint z bílých plátěných stěn, s mnoha zákruty, jimiž prošly dřív, než si jich Inevera vůbec stihla všimnout. Dál už na zemi žádná krev nebyla a dokonce i nárek zraněných *šarúmů* zněl tlumeněji. Za jednou zákrutou se stěny a strop náhle změnily z bílé na černou. Bylo to jako vstoupit ze dne do noci. Za další zatáčkou už byla taková tma, že matku v jejím černém *dal'tingském* rouchu skoro neviděla, a dokonce i bílé oděná *dama'ting* a její učednice vypadaly jako pouhé přízraky.

Qeva se najednou zastavila, Melan ji obešla a zvedla padací dveře, kterých by si Inevera vůbec nevšimla. Pod nimi matně rozeznala kamenné schodiště, vedoucí dolů do ještě hlubší tmy. Do bosých nohou zastudil otesaný kámen, a když Melan přitáhla padací dveře a zaklapla je

za nimi, rozhostila se kolem nich naprostá tma. Pomalu sestupovaly dolů a Inevera jímala hrůza, aby snad neuklouzla a nestrhla Nevěstu Everamovu ze schodů s sebou.

Schodiště bylo milosrdně krátké, a Inevera překvapeně klopýtla, když došlápla na rovnou zem. Ale rychle se zase vzchopila a zdálo se, že si toho nikdo nevšiml.

Zničehonic se v Qevině ruce objevilo rudé světlo, které vrhalo dábel-skou zář, díky níž na sebe navzájem viděly, ale proti okolní tísnivé tmě zmohlo jen málo. *Dama'ting* je vedla dál, podél řady tmavých kobek vytesaných do holé skály. Do stěn po obou stranách byly vyryté chrany.

„Ty tady počkej s Melan,“ nařídila Qeva Manvě u jedné kobky a Ineverě pokynula, ať s ní vstoupí dovnitř. Pak se za nimi těžké dveře zabouchly, až sebou Inevera polekaně trhla.

V rohu stál kamenný podstavec a *dama'ting* na něj položila světlo, které nesla v ruce. Vypadalo jako hrouda spečených uhlíků s vyřezanými chrany, které zlobně žhnou, ale dokonce i Inevera věděla, o co jde. Tohle byla *alagai-hora*.

Démonská kost.

Qeva se obrátila zase k ní a v ruce se jí zableskl handžár. V rudém světle se zdálo, že je celý od krve.

Inevera zavřískla a couvala, ale kobka byla maličká a Inevera brzy narazila zády na kamennou zeď. *Dama'ting* jí strčila nůž přímo před nos a Inevera musela šilhat, aby na něj viděla.

„Ty se té dýky bojíš?“ zeptala se *dama'ting*.

„Ano, damo'ting,“ odpověděla bezmyšlenkovitě Inevera. Hlas jí přeskakoval strachy.

„Zavři oči,“ nařídila jí Qeva. Inevera se rozklepala hrůzou, ale poslechla. Čekala, až dýka zajede do těla, a srdce jí bušilo jako splašené.

Ale nůž nebodl. „Představ si palmu, dcero košíkářky,“ vyzvala ji Qeva. Inevera to moc nechápala, ale přikývla. Byla to tak snadná představa, vždyť den co den mrštně lezla na palmy a třásla kmenem, aby získala listy na pletení.

„Bojí se palma větru?“ zeptala se jí *dama'ting*.

„Ne, damo'ting,“ odpověděla Inevera.

„Co udělá?“

„Ohne se, damo'ting,“ odpověděla Inevera.

„Eveja nás učí, že strach a bolest jsou jen vítr, Inevero, dcero Manvy. Nech ho odvanout.“

„Ano, damo'ting,“ řekla Inevera.

„Opakuj to třikrát,“ nařídila jí Qeva.

„Strach a bolest jsou jen vítr,“ pronesla Inevera a zhluboka se nadechla. „Strach a bolest jsou jen vítr. Strach a bolest jsou jen vítr.“

„Otevři oči a poklekni,“ vyzvala ji Qeva. Když Inevera poslechla, pokračovala: „Natáhni ruku.“ Ineverě se zdálo, že paže, kterou zvedá, jí snad ani nepatří, ale byla pevná a netřásla se. Nevěsta Everamova vyhrnula Ineverě rukáv a řízla ji do předloktí. Objevila se jasně krvavá čára.

Inevera se ostře nadechla, ale neucukla ani nevykřikla. *Strach a bolest jsou jen vítr.*

Dama'ting si maličko nadzvedla závoj a nůž olízla, aby Ineverinu krev ochutnala. Pak ho zasunula do pochvy u pasu a vymáčkala krev z rány na hrst černých, chráněných kostek.

Inevera zatínala zuby. *Strach a bolest jsou jen vítr.*

Jakmile krev dopadla na kostky, začaly žhnout a Inevera si uvědomila, že i to je *alagai-hora*.

Její krev se dotkla démonských kostí. To pomyšlení děsilo.

Dama'ting o krok poodstoupila, třásla kostkami, tiše nad nimi odříkávala zaklínání a kostky s každým pomíjejícím okamžikem žhnuly víc a víc.

„Everame, dárce světla a života, snažně tě prosím, dej své ponížené služebnici vědět, co přijde. Vyjádři se o Ineverě, dceři Kasáda, z kadžij-ského rodu Damajů.“

A s tím vrhla kostky na zem před Ineveru. Přišel oslnivý záblesk a Inevera slepě zamrkala, pak záře polevila a na zemi před ní ležely žhnoucí, mdle tepající symboly, z nichž se jako z vějířů palmových listů splétal její osud.

Dama'ting mlčela, pátravě mhouřila oči a dlouho si symboly zkoumavě prohlížela. Inevera nedokázala odhadnout, kolik času už uběhlo, ale svaly na nohou, neuvyklé tak dlouhému klečení, začaly vypovídat službu a Inevera se zakymácela.

Qeva při tom pohybu vzhlédla. „Sedni si na paty a nehýbej se!“ Vstala a začala obcházet po maličké kobce kolem dokola, aby si vrh prohlédla ze všech stran. Zář už pomalu pohasínala a *dama'ting* nad kostkami pořád ještě hloubala.

Palma nepalma ve větru, Inevera začínala ztrácet nervy. Svaly nařikaly bolestí, úzkost se s každou uplynulou vteřinou násobila. Co tam ta Nevěsta Everamova vidí? Má snad být odebrána matce a prodána do harému? Je snad neplodná?

Konečně se Qeva na Ineveru podívala. „Jestli se těch kostek jen dotkneš, zničí ti život.“ S tím ji opustila, na chodbě vyštěkla pár příkazů, a pak se ozvaly chvatné kroky – Melan odběhla.

O chvíli později vstoupila do kobky Manva. Opatrně obešla kostky a klekla si za Ineveru. „Co se stalo?“ zašeptala.

Inevera potřásla hlavou. „Já nevím. *Dama'ting* na ty kostky zírala, jako by si nebyla jistá, co znamenají.“

„Anebo se jí nelíbilo, co říkají,“ zamumlala Manva.

„Co se teď bude dít?“ zeptala se Inevera. Cítila, že jí tuhnou rysy.

„Posílají pro *damaji'ting* Kenevu,“ řekla jí Manva, a vysloužila si tím od Inevery další zděšené zajíknutí. „Ta bude mít poslední slovo. Teď se modli.“

Inevera se rozklepala a sklopila hlavu. Byla dost vyžděšená už z *damy'ting*. Představa, že si ji přijde prohlédnout jejich velitelka...

Prosím, Everame, modlila se, ať jsem plodná a rodím Kadžijům syny. Kdybych byla nie'ting, má rodina by takovou hanbu neunesla. Splň mi toto jedno jediné přání a já se ti odevzdám navždy.

Dlouho klečely v kalném rudém světle a modlily se.

„Mami?“ ozvala se Inevera.

„Ano?“ řekla matka.

Inevera spolkla knedlík v krku. „Budeš mě mít pořád ráda, i když budu neplodná?“ Hlas se jí na konci zlomil. Nechtěla plakat, ale najednou zjistila, že mrká, aby potlačila slzy.

Vzápětí ji Manva privinula do náruče. „Jsi moje dcera. Milovala bych tě, i kdybyš zhasla slunce.“

Po nekonečném čekání se Qeva vrátila a za ní přicházela další Nevěsta Everamova – starší a hubenější, s přísným výrazem. Oděná byla v *damatingské* bílé, ale závoj a šál měla z černého hedvábí. *Damaji'ting* Keneva, nejmocnější žena v celé Krasii.

Damaji'ting letmo zavadila pohledem o schoulené ženy, a ty se rychle oddělily, utřely si slzy a vrátily se na kolena. Nic neřekla a šla rovnou ke kostkám. Dlouhé minuty vrh zkoumala.

Nakonec zavrčela: „Přijmi ji.“

Qeva rázně přistoupila k Ineverě, popadla ji za loket a vytáhla ji na nohy, až se Inevera leknutím zajíkla. Zoufale se podívala na matku a zjistila, že i Manva třesí oči strachy. „Mami!“

Manva padla na zem a jako klíště se pověsila na lem Qevina bílého roucha, divže ji *dama'ting* nevlekla za sebou. „Prosím, damo'ting,“ žebroňovala. „Má dcera...“

„Ty už se víc o svou dceru nestarej,“ uřadila ji Keneva a Qeva kopnutím vyškubla svoje roucha Manvě z ruky. „Ta už teď patří Everamovi.“

„To musí být nějaký omyl,“ bránila se chabě Inevera, když ji Qeva vlekla pryč. Měla pocit, že ji vedou spíš na pranýř než do paláce. Damaji'ting Keneva a *nie'dama'tingská* učednice Melan šly s nimi.

„Kostky se nemýlí,“ odpověděla Keneva. „A ty by ses měla radovat. Ty, dcera košíkářky a nijak významného *šarúma*, budeš zaslíbena Everamovi. Což nechápeš, jak velké cti se dnes tvé rodině dostalo?“

„Tak proč jsem se s nimi nesměla rozloučit? Ani s matkou?“ *Nikdy neodpovídej na otázku otázkou*, nabádala ji Manva, ale Inevera už to bylo jedno.

„Nejlepší je rozetnout to čistě a hned,“ prohlásila Keneva. „Oni jsou teď pod tvou úroveň. Jsou bezvýznamní. Během výcviku se s nimi stejně nesmíš vídat, a než budeš připravená na zkoušku na bílou, už si to ani nebudeš přát.“

Na tak nesmyslné tvrzení neměla Inevera odpověď. Už nikdy nechtít vidět matku? Bratra? Nemyslitelné. Dokonce i otec jí bude chybět, i když Kasád si s největší pravděpodobností ani nevšimne, že je pryč.

Brzy se objevil na dohled kadžijský *dama'tingský* palác. Svými dvacet stop vysokými chránovými hradbami, odolnými jak vůči nepřítelům za bílého dne, tak vůči *alagai*, se vyrovnal dokonce i palácům těch nejváženějších *damaji*. Inevera zdálky vídala vysoké štíhlé vížky a velkou palácovou bář, která se tyčila nad vrcholky hradeb, ale uvnitř za hradbami ještě nikdy nebyla. Velkými branami neprošel nikdy nikdo jiný než *damy'ting* a jejich učednice. Žádný muž, dokonce ani samotný Andra, nemohl vstoupit na tuto posvátnou půdu.

Tak to alespoň Inevera vždycky říkali, ale když se za nimi brána – která se zdánlivě otevřela sama od sebe – zabouchla, uviděla, že veřeje zavírá dvojice svalnatých mužů. Na sobě měli jen bílá bida a sandály a celí, včetně vlasů, byli pomazaní olejem. Oba měli na kotnících a zápěstí zlaté okovy, ale žádné řetězy Inevera nikde neviděla.

„Myslela jsem si, že do paláce žádní muži nesmí,“ řekla, „aby nebyla ohrožena *dama'tingská* cudnost.“

Nevěsty Everamovy propukly v smích, jako by řekla něco obzvlášť směšného. Dokonce i Melan se uchichtla.

„Tak trochu máš pravdu,“ řekla pak Keneva. „Ti eunuchové nemají koule, takže v očích Everamových to muži nejsou.“

„Takže to jsou... *puš'tingové*?“ zeptala se Inevera.

Keneva se zachichotala. „Bez koulí sice jsou, ale i tak jejich kopí stačí na to, aby odvedli řádnou mužnou práci.“

Inevera se ztrápeně pousmála. Stoupaly po širokém mramorovém schodišti, nablýskaném do svěže zářivé bělosti, a když jim obrovské veřeje otevírali další pohlední, svalnatí otroci ve zlatých okovech, držela Inevera ruce u těla a snažila se být co možná nejmenší a nejméně nápadná. Otroci se klaněli a Qeva vzala jednoho prstem pod bradou.

„Byl to úmorný den, Chavele. Přijď za hodinu do mých komnat a přines horké kameny a vonný olej, ať to vypětí vytlučeme z těla.“ Otroek nic neřekl, jen se hluboce poklonil.

„Oni nesmí mluvit?“ zeptala se Inevera.

„Nemůžou,“ odvětila Keneva. „Jazyk jim vyřízli spolu s koulemi a psát neumí. Ti nikdy nebudou nikomu vyprávět, jaké divy viděli v *dama'tingském* paláci.“

A vskutku, množství přepychu a hojnosti v paláci přesahovalo veškerou Ineverinu představivost. Všechno, všecičko – od sloupů a vysokých kopulí po podlahy, stěny a schodiště bylo vytesáno z bílého mramoru bez jediného kazu a vyhlazeno do zářivého lesku. Po chodbách se táhly silné tkané koberce, tak měkké, že se do nich bosé nohy rozkošnický bořily, a oživovaly chodby pestřími barvami. Na stěnách visely tapiserie – mistrovská umělecká díla uvádějící do života příběhy z Eveji. Na mramorových podstavcích stály nádherné ukázky glazované keramiky spolu s předměty z křišťálu, zlata a leštěného stříbra; od jemných sošek a filigránu po těžké poháry a misky. Na bazaru by si kupci takové věci bedlivě hlídali; i jedna jediná by vynesla tolik, že by to rodině vystačilo na deset let živobytí, ale kdo v celé Krasii by se odvážil okrást *damy'ting*?

V síních je mýjely další Nevěsty, někdy samotné, jindy celá štěbetající skupinka. Všechny na sobě měly stejné splývavé bílé hedvábí a měly zahalené vlasy i obličej dokonce i tady uvnitř, kde je žádní muži vidět nemohli. Když kolem nich procházela Keneva, zastavovaly se a hluboce se klaněly, a i když se to snažily skrýt, každá si Ineveru měřila zkoumavým a nijak vstřícným pohledem.

Nejedna Nevěsta, kterou mýjely, byla těhotná. Bylo divné vidět *damu'ting* v takovém stavu, tím spíš, že jediní muži, jimž bylo dovoleno po-

bývat v jejich blízkosti, byli vykleštění, ale Inevera ukryla své překvapení pod výraz trhovkyně zvyklé nedávat najevo, co si o kom myslí. Vypřádáním by stejně jen pokoušela Kenevininu trpělivost, a jestli tady bude žít, tak na to beztak brzy přijde sama.

Palác měl sedm křídel, jedno za každý pilíř nebes, přičemž hlavní křídlo mířilo k Anochu Slunci, místu Kadžiho posledního odpočinku. Teď se však nacházely v soukromém křídle *damaji'ting*, první Nevěsty, a ta si Ineveru odvedla rovnou do své přepychové přijímací komnaty. Qeva a Melan dostaly rozkaz počkat venku.

„Sedni si,“ vyzvala ji *damaji'ting* a ukázala na aksamitové divany rozestavěné před pracovním stolem z leštěného dřeva. Inevera se plaše posadila; v tak důstojné a úctyhodné pracovně se cítila maličká a bezvýznamná. Keneva usedla za stůl, sepjala prsty a upřeně se na Ineveru zahleděla. Pod tím pichlavým pohledem ztratila Inevera poslední zbytky odvahy.

„Qeva mi říkala, že víš, po kom jsi dostala jméno,“ pronesla nerudně, a Ineveru mimoděk napadlo, jestli se jí *damaji'ting* nevysmívá. „Pověz mi, co o ní víš.“

„Inevera byla dcerou Damaje, Kadžiho nejbližšího přítele a rádce,“ řekla Inevera. „V Eveje se říká, že byla tak krásná, že se do ní Kadži na první pohled zamiloval a prohlásil, že je Everamovou vůlí, aby byla první mezi jeho manželkami.“

Keneva si odfrkla. „Damaja byla víc než jen to, děvče. Mnohem víc. Když líhala s Kadžim v poduškách, našeptávala mu do ucha moudré rady, které ho vynesly na nevýslovné mocenské výšiny. Říká se, že skrz ni hovořil Everam, což je také důvod, proč se její jméno používá i jako výraz pro Everamovu vůli.“

Inevera byla rovněž první *damou'ting*,“ pokračovala Keneva. „Přinesla nám léky i jed a *hora-magii*. Utkala Kadžimu plášť neviditelnosti a vyryla mocné chrany na jeho kopí a korunu.“

Keneva vzhledla a zadívala se na Ineveru. „A až bude šarak ka blízko, přijde zas, aby nalezla příštího Osvoboditele.“

Inevera zalapala po dechu, ale Keneva jí věnovala jen shovívavý pohled. „Už jsem viděla stovky dívek tvého jména, které se takhle zajíkal, děvče, ale žádná Osvoboditele nepřivedla. Kolik jich je jen v pouhém damajském klanu? Dvacet?“

Inevera přikývla a Keneva souhlasně zamručela. Z útrob stolu vytáhla těžkou knihu s odřeným koženým hřbetem. Kdysi ji zdobilo lístkové zlato, ale teď po něm zůstaly jen prázdné skvrny.

„Eveja'ting,“ poučila ji Keneva. „Tu si přečteš.“

Inevera se poklonila. „Jistě, damaji'ting, ale toto svaté písmo jsem četla již mnohokrát.“

Keneva zavrtěla hlavou. „Ty jsi četla Eveju, Kadžiho verzi, a ta se navíc v průběhu let měnila, aby vyhovovala záměrům *damů*. Ale Eveja je jen polovinou příběhu. Eveju'ting, její protějšek, napsala samotná Damaja a je v ní obsažena její osobní moudrost a zpráva o Kadžiho vzestupu. Naučíš se ji nazpaměť do poslední stránky.“

Inevera si knihu převzala. Stránky byly neuvěřitelně tenké a jemné, a přesto byla Eveja'ting stejně silná jako Eveja, z které ji učila číst Manva. Přitiskla si knihu k hrudi, jako by ji chránila před zloději.

Pak jí *damaji'ting* věnovala váček ze silného černého sametu. Když si ho Inevera přebírala, uvnitř něco zachřestilo.

„Tvůj *hora-váček*,“ poučila ji Keneva.

Inevera zbledla. „To jsou uvnitř démonské kosti?“

Keneva zavrtěla hlavou. „Bude trvat nejméně několik měsíců, než budeš natolik zkušená a ukázněná, aby ses mohla být jen dotknout skutečné *hory*, a pravděpodobně roky, než ti bude dovoleno vstoupit do komnaty stínů, aby sis vyřezala vlastní kostky.“

Inevera rozvázala šňůrky a vysypala si váček do dlaně. Bylo v něm sedm hliněných kostek, každá s jiným počtem stěn. Všechny byly nalakované načerno jako démonské kosti a na všech stěnách měly vyryté rudé symboly.

„Ty kostky ti odhalí všechna tajemství světa, pokud se je naučíš správně číst,“ pokračovala Keneva. „Tyhle máš jako připomínku toho, oč usiluješ, a jako vzor k učení. Většina Eveji'ting je věnována jejich porozumění.“

Inevera nasypala kostky zpátky do váčku, pečlivě ho zavázala a opatrně si ho zastrčila do kapsy.

„Budou tě nenávidět,“ dodala Keneva.

„Kdo, damaji'ting?“ užasla Inevera.

„Všechny,“ odpověděla Keneva. „Jak zaslíbené, tak Nevěsty. Tady ne najdeš jedinou ženu, která by tě vítala.“

„Proč?“ podivila se Inevera.

„Protože tvoje matka nebyla *damou'ting*. Nenarodila ses pro bílou,“ odpověděla Keneva. „Už je to dvě generace, co kostky povolaly nějakou dívku zvenčí. Budeš muset být dvakrát pilnější než jiné, jestli si chceš vysloužit závoj. Tvé sestry jsou cvičeny od narození.“

Inevera tu novinku pomalu trávila. Všichni mimo palác přece vědí, že

damy'ting jsou cudné, slušné a zdrženlivé. Zřejmě to vědí všichni kromě samotných *dam'ting*.

„Budou tě nenávidět,“ pokračovala Keneva, „ale také se tě budou bát. Když budeš chytrá, dokážeš toho využít.“

„Bát?“ podivila se Inevera. „Ve jménu Everama, proč by se mě měly bát?“

„Protože poslední dívka, kterou povolaly kostky, teď sedí před tebou jako *damaji'ting*,“ sdělila jí Keneva. „Tak tomu bylo vždy už od dob Kadžiho. Kostky naznačují, že možná nastoupíš po mně.“

„Já že budu *damaji'ting*?“ užasla Inevera.

„Možná,“ zdůraznila Keneva. „Pokud se toho dožiješ. Ostatní tě budou sledovat a soudit. Některé tvé sestry ve výcviku ti asi budou podlézat, jiné se tě budou snažit ovládnout. Musíš být silnější než ony.“

„Já...“ začala Inevera.

„Ale nesmí to vypadat, že jsi příliš silná,“ přerušila ji Keneva, „nebo tě *damy'ting* v tichosti zabijí dřív, než získáš závoj, a nechají kostky vybrat jinou.“

Ineverě tuhla krev v žilách.

„Všechno, co znáš, se změní, děvče,“ pokračovala Keneva, „ale podle mne nakonec shledáš, že *dama'tingský* palác se od Velkého Bazaru zase tolik neliší.“

Inevera zvedla hlavu, nebyla si jistá, jestli Keneva žertuje, nebo ne, ale pro *damaji'ting* už sezení skončilo. Zazvonila zlatým zvonkem, který měla na stole, a do komnaty vstoupily Qeva s Melan. „Odveďte ji do krypty.“

Qeva opět hrubě popadla Ineveru v podpaží, zvedla ji z divanu a táhla ji pryč.

„Melan, ty ji povedeš na cestě zaslíbených,“ nařídila Keneva. „Po dvanáct dalších Ubývání budou její chyby přičteny tobě.“

Melan protáhla obličej, ale hluboce se uklonila. „Ano, babičko.“

Krypta nebyla v žádném ze sedmi palácových křídel. Byla umístěna dole, v podpaláci.

Jako téměř všechny velké stavby v Pouštním Kopí měl i *dama'tingský* palác stejně pater dole jako nahoře. Podpaláci bylo skrovnější co do teploty i vybavení než nadzemní stavba. Taky tu nebylo ani stopy po palácových malbách, zlacení a lesku. Podzemí, kam slunce nikdy nezasvitlo,

nebylo vhodným místem pro okázale rozmařilý přepych. Nebylo to místo, kde by se měl člověk cítit dvakrát pohodlně.

Ale i tak nabízelo podpaláci více nádhery než těch pár místností z vepřovic, které Inevera a její rodina nazývaly domovem. Závratně vysoké stropy, obrovské sloupy a klenuté chodby dávaly majestát dokonce i holému kameni a dokonce i samotné chrany vytesané do stěn byly uměleckým dílem. I tady, bez slunce, bylo příjemně teplo díky měkkým kobercům na kamenných podlahách, s chranami vyšitými po okrajích. I kdyby *alagai* nějak pronikli na toto nejposvátnější z míst, nevěsty Everamovy by byly v bezpečí.

Tu a tam potkaly *dama'tingské* hlídky, které procházely chodbami. Kývly Qevě na pozdrav a šly dál, ale Inevera cítila, jak ji provrtávají očima.

Sestoupily po schodišti a pokračovaly několika dalšími chodbami dál. Vzduch se oteploval a bylo tu čím dál vlhčeji. Koberce zmizely a místo mramoru se objevily kachle a dlaždice, na nichž se srážela vlhkost, a byly nepříjemně kluzké. Portál střežila statná *dama'ting*, která na Ineveru nepokrytě zírala jako kočka na myš. Inevera se oťrásla. Prošly do rozlehlého sálu s řadami kolíků na stěnách. Na většině visela roucha a dlouhé pruhy bílého hedvábí. Zepředu Inevera slyšela smích a šplouchání.

„Sundej si šaty a nech je na podlaze, budou spáleny,“ nařídila jí Qeva.

Inevera si rychle svlékla hnědé šaty a bido – široký pruh látky, který chránil klín před všudypřítomným pískem a prachem na bazaru. Manva nosila stejné, jen černé, a naučila i Ineveru, jak ho rychle a spolehlivě uvázat.

Melan se svlékla a Inevera zjistila, že i ona nosí pod rouchem a hedvábnými kalhotami bido, ale daleko složitěji vázané, mnohokrát propletané z pruhu hedvábí ani ne palec širokého. Tentýž pruh hedvábí halil i hlavu – vlasy, uši i krk. Jen obličej zůstal holý.

Melan si rozvázala malý uzlík pod bradou a začala si odmotávat hedvábí z hlavy. Ruce se pohybovaly rychle a zkušeně sem a tam a před Ineverou pozpátku vystávalo dílo, které Inevera, pokud to stačila sledovat, oprávněně považovala za velmi složitou vazbu. Melan zároveň pořád natáčela dlaně tak, aby si na ně hedvábný pruh úhledně navinula a zůstal jí tak připravený k novému použití.

Inevera užasle zírala na dívčinu vyholenou hlavu. Olivová kůže byla hladká a lesklá jako leštěný kámen.

Hedvábný pruh pokračoval od hlavy jako utažený hedvábný cop, který se vinul Melan po páteři dolů. Dívčiny ruce tančily za hlavou

a rozplétaly tucty hedvábných překladů, až z copu zůstaly dva oddělené pruhy, které vedly k bido. A její ruce neustávaly v pohybu.

To všechno je z jednoho kusu, uvědomila si Inevera a s úctou sledovala, jak si Melan pomalu rozplétá bido dál. Pocit tance ještě zesílil, když Melan začala překračovat rozplétané pruhy a bosé nohy vyfukávaly pravidelný rytmus. Hedvábí se křížilo přes stehna a mezi nohama znovu a znovu a Melan odebírala vrstvu za vrstvou.

Inevera už v životě upletla dost košů na to, aby uměla poznat dobrou práci, a toto bylo přímo mistrovské dílo. Něco tak složité utkaného se dalo nosit celý den, aniž by se to uvolnilo, a kdyby chtěl tohle bido sundat někdo nezasvěcený, tak by to pravděpodobně zhudlařil tak, že by se mu to pak nepodařilo sundat vůbec.

„Splétané bido je jako pavučina blány, která střeží tvé panenství,“ řekla Qeva a hodila Ineverě velkou roli tenkého bílého hedvábí. „Budeš ho nosit pořád vyjma umývání a potřeby, a obojí se vykonává tady, v nejnižším sále krypty. Bez něj kryptu neopustíš za žádných okolností, a jestli ho nebudeš mít náležitě spletené, budeš potrestaná. Melan tě ho naučí splétat. Pro košíkářskou dceru by to mělo být celkem jednoduché.“

Melan si jen přezíravě odfrkla a Inevera ztěžka polkla, šla k ní a snažila se nezírat na její lysou hlavu. Byla o pár let starší než Inevera a s odhalenou hlavou byla velmi hezká. Natáhla ruce – na každé měla namotaných nejméně deset stop hedvábí. Inevera ji napodobila a pak překročily pruh hedvábí mezi rukama a přiložily ho přes hýždě.

„První vrstva se nazývá Everamův strážce,“ sdělila jí Melan, přitáhla hedvábí a zkřížila ho přes klín. „Zkříží se sedmkrát, jednou za každý pilíř nebes.“ Inevera ji napodobovala a nějakou dobu se jí dokonce dařilo držet s Melan krok, než je Qeva přerušila.

„Hedvábí se ti zkroutilo, začni znovu,“ vyzvala ji *dama'ting*.

Inevera přikývla, obě dívky rozpletly, co udělaly, a začaly znovu. Inevera úporně vraštila obočí, jak se ze všech sil snažila napodobit splétání přesně. Keneva jí řekla, že Melan ponese tíhu jejích chyb, a Inevera nechtěla, aby byla Melan trestaná za její nemotorné ruce. Podařilo se jí držet krok celou dobu až k hlavě, než je *dama'ting* znovu přerušila.

„Ne tak těsně,“ řekla Qeva. „Tohle je bido, ne obvaz, který má udržet pohromadě rozbitou *šarúmskou* lebku. Znovu.“

Melan se podívala na Ineveru tak zlostně, až jí z toho znachověly tváře, ale znovu otočily směr a celé bido rozpletly, než začaly zase nanovo.

Při třetím opakování měla Inevera konečně pocit, že splétá. Postup jí najednou přišel úplně přirozený a brzy tam stály s Melan ve stejných hedvábných bidech.

Qeva spráskla ruce. „Možná na tobě přece jen něco bude, děvče. Melan trvalo celé měsíce, než zvládla splétání bida, a to je jednou z těch rychlejší učednic. Není to tak, Melan?“

„Jak *dama'ting* říká.“ Melan jí vysekla prkennou poklonu a Inevera zničehonic nabyla dojmu, že Qeva Melan popuzuje proti ní.

„A teď do lázně,“ nařídila jim Qeva. „Den pokročil a brzy se otevrou kuchyně.“

Při zmínce o jídle Ineverě zakručelo v žaludku. Už tomu bylo hezkých pár hodin, co jedla naposledy.

„Však se brzy najíš.“ Qeva se usmála. „Hned jak skončíte s podáváním večere a vydrhnete nádobí.“

Zasmála se a ukázala na místnost, odkud vycházela pára a ozývalo se šplouchání. Melan si rychle odmotala bido a zamířila tam. Inevere to trvalo déle, přece jen měla co dělat, aby si hedvábné pruhy nezamotala, a pak šla za ní. Bosé nohy na dlaždičkách pleskaly.

Průchod vedl k velké kamenné nádrži s horkou vodou. Všude bylo plno páry a v ní tucty dívek, všechny stejně vyholené jako Melan. Některé byly v Ineverině věku, ale hodně jich bylo starších, některé už skoro dospěly do plného ženství. Vestoje se myly v nádrži nebo si hověly na kluzkých kamenných schodech na kraji, holily se a pilovaly si nehty.

Inevera si vzpomněla na kýbl s teplou vodou, ve kterém se umývala společně s matkou. Jejich příjmy jim umožňovaly měnit vodu jen zřídka. S úžasem se brodila hloub a hloub, až jí horká voda laskala stehna, a špičkami prstů přejížděla po hladině, jako by to bylo hedvábí na trhu.

Když Inevera s Melan vstoupily do vody, všechny dívky vzhledly, ty na schodech se vsedě narovnal jako syčící hadi a všechny oči v zamlžené místnosti se rázem upřely na ty dvě. Pak se daly všechny naráz do pohybu a zakrátko je obklopily.

Inevera se obrátila zpátky, ale cesta se už uzavřela, kruh dívek se semkl, odřízl jakýkoli únik a zakryl je před zraky zvenčí.

„To je ona?“ zeptala se jedna dívka.

„Ta, co ji povolaly kostky?“ ozvala se další. Tazatelky mizely v páře, dívky začaly obcházet kolem dokola a prohlížely si Ineveru a Melan ze všech stran víceméně stejným způsobem, jako když Qeva zkoumala kostky.

Melan přikývla a kruh se semkl ještě víc, všechny dívky teď upíraly pozornost plně na Ineveru. Tíha davového zírání ji drtila.

„Melan, co...?“ Inevera k ní natáhla ruku. Srdce se jí rozbušilo.

Melan ji popadla za zápěstí, zkroutila jí ruku a prudce si ji přitáhla k sobě. Inevera přepadla na ni a Melan stačilo už jen chytit ji za husté vlasy a využít hybnosti jejího pádu a snadno jí zatlačila hlavu pod vodu.

Zabublalo to a pak už Inevera slyšela jen šumění vody. Bezděky vodu vdechla a zalkla se, jenže pod hladinou nemohla kašlat. Úporně bojovala s potřebou nadechnout se, útroby svíraly křeče, horká voda ji pálila do obličeje. Divoce se vzpouzela, ale Melan ji držela pevně a proti ní byla Inevera bezmocná. Začaly ji pálit plíce, zoufale sebou mlátila, ale stejně jako Soli ve stánku i Melan nasadila *šarusahkové* chvaty, a i ty její byly rychlé a přesné. Proti nim Inevera nic nezmohla.

Melan na ni něco křičela, ale zvuk tlumila voda a Inevera z toho nerozuměla ani slovo. Uvědomila si, že se utopí. Vypadalo to tak nesmyslně. Inevera ještě nikdy nestála ve vodě, která by jí sahala nad kolena. Voda byla v Pouštním Kopí vzácná, na bazaru se používala jak jako plavidlo, tak jako zboží. *Zlato se třpytí, ale voda je božská*, říkalo se. Jen ti nejbohatší krásnější měšťané si mohli dovolit se utopit.

Už ztrácela naději, když s ní Melan trhla a narovнала ji, jen to šplouchlo. Vlasy se jí nalepily na obličej, kašlala a v horké páře zoufale lapala po dechu.

„... sotva sem přišla,“ křičela Melan, „a už se bavila s *damaji'ting*, jako by byla nějaká její polštářová přítelkyně! A bido se naučila splétat na tři pokusy!“

„Na tři pokusy?“ opáčila zlověstně nějaká dívka.

„Už jen za to bychom ji měly zabít,“ usoudila další.

„Myslí si, že je něco víc než my,“ dodala třetí.

Inevera se zoufale rozhlédla skrz splepené vlasy kolem sebe, ale ostatní dívky ji jen netečně sledovaly a v jejich očích nenacházela jiskřičku soucitu. Žádná nevypadala, že by snad pro ni hnula prstem.

„Melan, prosím, já...“ prskala Inevera, ale Melan ji chytila ještě pevněji a znovu ji srazila pod vodu. Ineverě se podařilo zadržet dech, ale vzduch jí brzy došel a zase sebou jen zoufale mlátila, než ji Melan nechala opět se nadechnout.

„Nemluv na mne,“ vyjela na ni Melan. „Sice s tebou budu jeden rok svázaná, ale přítelkyně nejsme. Ty si myslíš, že si sem můžeš jen tak přijít a přes noc nastoupit na Kenevino místo? Přeskočit mou matku? Přeskočit mě? Já jsem z Kenevina rodu! Ty jsi jen... mizerný podvrh.“

Odněkud vytáhla ostrý nůž a Inevera v hrůze ucukla. Melan jí zajela nožem do vlasů a odřízla silný pramen. „Ty jsi nula.“ Vyhodila nůž do vzduchu, chytila ho za čepel a jílcem napřed ho předala jedné dívce, která k nim přistoupila.

„Ty jsi nula,“ opakovala dívka, popadla další pramen Ineveriných vlasů a odřízla ho.

Jedna po druhé dívky přistupovaly, braly si nůž a odřezávaly Ineverě pramen po prameni, až nezbylo nic než střapatý a rozježený stín, samý flek a krev. „Ty jsi nula,“ říkaly popořadě.

Když od ní ustoupila poslední dívka, klečela Inevera ve vodě, skleslá a v slzách. Znovu a znovu se rozkašlala, rozškytala, křečovitě záchvaty pláče pálily v hrdle. Jako by v plicích pořád zůstávaly kapky vody, které se chtěly prodrat ven.

Keneva měla pravdu. Mezi *dama'tingským* palácem a Velkým Bazarem nebyl valný rozdíl, jenže tady nebyl žádný Soli, který by ji bránil.

Inevera myslela na Manvu a její poslední slova o Křiše. Jestliže se nemůže rovnat Melan a ostatním dívkám v *šarusahku*, poradí si stejně jako máma. Bude klopit oči k zemi a poslouchat. Pilně pracovat. Naslouchat. Učit se.

A pak, až se nebude nikdo dívat, najde Melanin sklad a nasadí do něj šváby.

Kapitola 1

Arlen

333 p. N. Léto
30 jiter před novoluním

A Renna znovu Arlena políbila. Noc byla horká k zalknutí, ale udýchanou dvojici laskal jemný vánek a chladil zpocená těla.

„Pořád jsem si říkala, jestli jsi potetovaný i pod těmi plínkami,“ poznamenala, uvelebila se vedle něj, položila si hlavu na jeho holou hrud' a poslouchala, jak mu buší srdce.

Arlen se rozesmál a jednou rukou ji obejmul. „Říká se tomu bido. A dokonce i *moje* posedlost má své meze.“

Renna nadzvedla hlavu. „Třeba prostě jen potřebuješ chraničářku, které bys věřil,“ pošeptala mu do ucha. „Je povinností manželky dobře pečovat o to, co má její manžel v bidu. Můžu tě pomalovat černořapem...“

Arlen polkl a Renna si všimla, že rudne. „Chrany by se znetvořily, už když bys je kreslila.“

Renna se rozesmála, objala ho a položila si zase hlavu na jeho hrud'.

„Někdy mě napadá, jestli jsem se nepomátla už dočista,“ povzdechla si.

„Jakpak to?“ opáčil Arlen.

„Co když pořád ještě sedím v přádelně Selie Jalové a zírám do prázdna? Od té doby je všechno jako sen. Napadá mě, jestli jsem se jen v duchu nepřenesla na nějaké nádherné místo a tam už nezůstala.“

„To máš pěkně ubohou představivost, jestli je pro tebe tohle nádherné místo,“ poznamenal Arlen.

„Pročpak?“ opáčila Renna. „Zbavila jsem se Harla i toho zpropadeného statku, jsem silnější, než bych si kdy dokázala představit, a za noci si běhám venku pod širým nebem.“ Máchla rukou kolem sebe. „Všech-

no se koupe v barvách a jasu.“ Podívala se na něj. „A jsem s Arlenem Sedlákem. Jak by mohlo být mé nádherné místo jiné?“

Slova se hrnula na jazyk a Renna skousla rty. Slova, která si v duchu říkala mnohokrát, ale nikdy se je neodvážila vyslovit nahlas. Částečně váhala z obav, co by si o tom Arlen pomyslel, ale především pochybovala o sobě samé. Všechny sestry Jirchářovy byly ochotné skočit do postele prvnímu slušnému chlapovi, kterého potkaly, ale byla někdy některá vůbec zamilovaná?

Když byli malí, tak si Renna myslela, že Arlena miluje, ale tehdy ho znala jen letmo, zatímco teď chápala, že většina toho, co tak milovala, byly spíš její představy o tom, jaký asi je, než chlapec samotný.

Minulé jaro Renna přesvědčila samu sebe, že miluje Cobieho Rybáře, ale teď viděla, jaká to byla lež. Cobie nebyl špatný chlap, ale Renna věděla, že kdyby přišel na Harlův statek kdokoli jiný, pravděpodobně by ho svedla zrovna tak. Cokoli, jen aby se dostala pryč, protože kdekoli jinde by bylo lépe než na statku a jakýkoli muž byl lepší než táta.

Jenže teď lhala zas. Pro změnu tím, že držela jazyk za zuby.

„Miluju tě, Arlene Sedláku,“ řekla.

Jakmile slova opustila rty, odvaha se rozplynula a Renna zadržela dech, ale Arlen nezaváhal ani na okamžik a pevně ji objal. „Miluju tě, Renno Jirchářova.“

Vydechla a všechny strach a pochyby ji opustily.

Leželi dál, ale Renna byla tak nabitá magií, že spánek nenalézala, a vlastně po něm ani netoužila. V teple a bezpečí lenivě žasla, jak je vůbec možné, že ona a Arlen teprve před pár hodinami právě na tomto místě přemohli démonského prince a jeho sluhy. Zdálo se to být jako z jiného světa. Z jiného života. Nakrátko unikli.

Ale pot zasychal, žár vášně pohasínal a do vědomí se začínal plížit zase skutečný svět, strašlivý a hrůzný. Byli obklopeni mršinami jadrců a celá mýtiny byla postříkaná černým ichorem. Měnlivý démon měl pořád ještě její podobu, jen hlava byla čistě oddělená od těla a ichor vytekla. Opodál ležel Soumračný Tanečník s nohama v dlahách; měňavec ho málem zabil.

„Budu muset Tanečníka znovu ošetřit, než se bude moci zase postavit na nohy,“ řekl Arlen. „I tak může trvat ještě jednu dvě noci, než se mu síly vrátí úplně.“

Renna se rozhlédla po mýtině. „Nelíbí se mi představa, že tady zůstaneme ještě jednu noc.“

„Ani mně ne,“ souhlasil Arlen. „Jadrnce to sem zítra potáhne jako dešťová kaluž červy. Nedaleko mám úkryt a v něm povoz dost velký na to, aby Tanečníka uvezl. Skočím pro něj. Nedlouho po východu slunce budu zpátky.“

„Stejně budeme muset čekat, až padne tma,“ poznamenala Renna.

Arlen tázavě naklonil hlavu. „Proč?“

„Ten kůň váží víc než dům tvého táty,“ odvětila Renna. „Jak ho asi naložíme bez síly, kterou nám dává noc? A kdo ho potáhne, když už jsme u toho?“

Arlen na ni upřeně hleděl a i skrz tetování po celém obličejí jí řekl jeho výraz vše. „Přestaň s tím,“ zavrčela.

„S čím?“ opáčil Arlen.

„Přestaň lhát, jestli mi máš lhát, nebo ne,“ odsekla Renna. „Teď jsme zasnoubení a mezi mužem a ženou nesmí být žádné lži.“

Arlen na ni vyjeveně zíral, pak potřásl hlavou. „Já ti vůbec nechci lhát. Jen si říkám, jestli už přišel čas o tom mluvit.“

„Přišel, jestli si ceníš své kůže,“ odsekla Renna. Arlen na ni podezřívavě zamžoural, ale dívala se mu zpříma do očí a Arlen po chvíli pokrčil rameny.

„Já ve dne neztrácím úplně všechnu sílu,“ řekl. „Počítám, že bych dokonce i na poledním slunci dokázal zvednout dojnici a hodit ji dál, než bys ty dohodila oblázkem.“

„V čempak ta tvoje zvláštnost vězí?“ vyzvídala Renna.

Arlen ji znovu obdařil tím prapodivným pohledem a Renna se zachmuřila a zcela posměšně mu zahrozila pěstí.

Arlen se rozesmál. „Všechno ti to povím, až se dostaneme do mého úkrytu. Přisahám.“

Renna se uculila. „Pusu na to a je to dojednáno.“

Zatímco čekala, vytáhla si chraníčářské náčiní, které dostala od Arlena, rozprostřela na zem čisté plátno a na něj si náčiní úhledně vyrovnala. Přidala k tomu svůj náhrdelník z říčních oblázků a tesák, a pomalu, pečlivě a s láskou začala všechno čistit.

Náhrdelník byl zasnubním darem od Cobieho Rybáře. Tucty hladkých, lesklých oblázků, navlečených na silné šňůře. Byl tak dlouhý, že si ho mohla Renna omotat kolem krku dvojmo a stejně jí visel až pod prsa.

Tesák patřival jejímu otci, Harlovi Jirchářovi. Byl ostrý jako břitva. Vždycky ho nosil na opasku. Tím tesákem zabil Cobieho, když za ním Renna utekla, a ona s ním zase zabila jeho.

Kdyby se to nestalo, mohli už žít Renna a Cobie jako muž a žena, když se Arlen vrátil do Tibetské Říčky. Ten náhrdelník, zasnubní dar od jiného muže, jí trvale připomínal, že nedokáže být k Arlenovi upřímná. Tesák jí zase trvale připomínal muže, který ji celý život držel ve svém soukromém Jádru.

Ale Renna se nedokázala rozloučit ani s jedním. V dobrém či zlém, byly to ty jediné věci na světě, které byly opravdu její, jediné části jejího života za bílého dne, které s ní odešly do noci. Obě dvě pochranila. Náhrdelník obrannými chranami, tesák chranami útočnými. Náhrdelník mohl v případě potřeby sloužit jako chranový kruh, ale ukázalo se, že ještě užitečnější je jako škrtidlo. A ten nůž...

Ten tesák probodl hrud' jadernému princí. Ještě teď jejím chraněným očím jasně zářil magií. Nejen chrany, celá čepel se matně třpytila. Stačilo se ostří jen dotknout a prst uronil krev.

Věděla, že slunce tu moc spálí, ale v tu chvíli vypadala zbraň nepřemožitelně. I ve dne bude silnější. Magie věci vždycky zanechává lepší, než jaké byly předtím. Stejně tak náhrdelník stačilo jen přejet hadříkem, aby se mu vrátil lesk, i šňůra byla ještě pevnější než původně.

A tak Renna střežila Soumračného Tanečníka až do rozbřesku. Pak dopadlo na roztroušené mršiny jadrců ranní slunce a zapálilo je. Toho pohledu se nikdy nemohla nasytit, i když na něj těžce doplácela. V době, kdy démoni hořeli, magie černořapových chran na jejím těle slábla a chrany začaly svědit. Tesák v pochvě se rozehrál a páčil ji do nohy. Musela se opřít o strom, aby neupadla; cítila se jako loutka, které někdo přerízl vodičí provázky, slabá a poloslepá.

Ale slabost rychle přešla a Renna se zhluboka nadechla. Stačí pár hodin spánku a bude na tom líp než za nejlepšího dne svého předešlého života, i když i to je jen bleďý stín proti tomu, jak se cítí v noci.

Jak to jen Arlen dělá, že si svou moc udrží i na slunci? Je to snad tím, že má chrany natrvalo vytetované, a ne jen nakreslené černořapem? Pokud ano, tak by vzala na kůži jehlu a inkoust už dnes.

Démonské mršiny hořely snadno a rychle a ve vteřinách po nich zůstala jen spálená zem a popel. Renna rozdupala pár posledních hořících křovin, aby se oheň nerozšířil, a pak se konečně poddala únavě, schoulila se k Soumračnému Tanečníkovi a usnula.

Probudila se opět vedle Soumračného Tanečníka, ale místo mechové postele, na níž usínala, teď ležela na hrubé houni na jedoucím povozu. Rychle zvedla hlavu a vepředu uviděla Arlena v chomoutu. Táhl je úctyhodně rychle.

Ten pohled smyl poslední stopy spánku. Renna mrštně přeskočila na kozlík, popadla otěže a hlasitě zapráskala. Arlen překvapením nadskočil a Renna se rozesmála. „Hyjé!“

Arlen ji obdařil kyselým pohledem a Renna se znovu rozesmála. Pak seskočila z povozu a šla s ním. Cesta byla mizerná, neudržovaná, místy zarostlá, ale ne zas tolik, aby je to příliš brzdilo.

„Přímo před námi je Studánka,“ řekl Arlen.

„Studánka?“ opáčila Renna.

„Tak si tu vesnici pojmenovali,“ odpověděl Arlen. „Kvůli tomu, jak skvěle chutnala jejich pramenitá voda.“

„Myslela jsem si, že se vesnicím vyhýbáme,“ podotkla Renna.

„V této zůstali jen duchové,“ odpověděl Arlen a Renna slyšela v těch slovech bolest. „Studánka byla před pár lety za noci dobyta.“

„Tys ji znal předtím, než ji dobyli?“ zeptala se.

Arlen přikývl. „Občas jsem sem zajížděl, když jsem byl ještě poslem. Ve vesnici žilo deset rodin. ‚Šedesát sedm těžce pracujících‘, říkali s oblibou. Měli trochu podivínské zvyky, ale posla vídali vřdycky rádi a dělali tu nejostřejší pálenku, jakou jsi kdy pila.“

„Tos nepil tátovu,“ zavrčela Renna. „Byla stejně dobrá na pití jako do petrolejky.“

„Tak to Studánkovice byla tak silná, že ji vévoda angierský zakázal,“ řekl Arlen. „A nakonec vymazal z map i vesnici a poslovskému cechu nařídil, že už sem víc jezdit nebude.“

„Ale vy jste sem stejně jezdili,“ pochopila Renna.

„To si piš, že jezdili,“ prohlásil Arlen. „Co si o sobě myslel, nechat takovou vesnici jen tak odříznutou od světa? Kromě toho si posel mohl jednou dodávkou Studánkovice vydělat šestiměsíční plat. A já měl Studánské rád. Měli pochráněnou celou vesnici a žilo to tam ve dne v noci. Slyšela jsi je zpívat na míle daleko.“

„Co se stalo?“ zeptala se Renna.

Arlen pokrčil rameny. „Začal jsem pracovat dál na jihu a pár let jsem sem nezajel. Teprve až když jsem si začal chránit tělo, tak jsem se vydal zpátky. V té době jsem trávil celé měsíce v divočině. Byl jsem natolik

sám, že jsem si zvykl mluvit na Tanečníka a vedl jsem rozhovor za nás oba. Lezlo mi to na mozek a věděl jsem to.“

Renna myslela na ty doby, kdy stejným způsobem mluvila se zvířaty na otcově statku. Kolik srdečných rozhovorů vedla s paní Drápkou nebo s Kopytkou? Ano, sice tam byl Harl, ale stejně věděla, co je to osamělost.

„Jednoho dne jsem si uvědomil, že jsem blízko Studánky,“ pokračoval Arlen, „a rozhodl jsem se, že si omotám ruce a obličej nějakou látkou a navykládám jim nějaké báchorky o tom, jak jsem se popálil od rozpáleného rožně. Cokoli, co se dá někomu vykládat, hlavně když se s tebou budou bavit. Jenže když jsem do vesnice vstoupil, poprvé v životě jsem tam našel ticho a klid.“

Projeli kolem remízku a na dohled se objevila vesnice, deset poctivých domů s doškovou střechou a modlitebna okolo návsi s velkou studnou uprostřed. Po vnějším obvodu byly rozmístěny chránové kůly a každý dům měl patro. Nahoře se bydlelo, dole pracovalo. Byla tam kovářna, krčma, stáj, pekárna, tkalcovna a další, ne tak snadno určitelné.

Když přešli přes náves ke stáji, padla na Rennu tíseň. Všechno bylo tak zachovalé. Nikde žádné stopy po tom, že by sem kdy přišli démoni; vypadalo to, že každým okamžikem se z domů vyhrnou lidé. V duchu viděla jejich přízraky, jak si tudy chodí, pracují a žijí.

„Když jsem sem přišel, bylo na návsi plno kostí, krve a démonských lejn,“ řekl Arlen. „A smrdělo to tu, jako by to bylo teprve pár dnů. Jen pár dnů! Kdybych přišel dřív, mohl jsem...“

Renna ho mlčky pohladila po paži.

„Vypadalo to, že se jeden chránový kůl ve větru zlomil a skácel se,“ pokračoval Arlen. „Lesní démoni tu skulinu našli a přepadli vesničany při večeři. Pár lidí uprchlo do noci. Vystopoval jsem je, ale našel jsem jen ostatky.“

Renna si v duchu živě malovala, jak se Studánští scházejí u dřevěných stolů na zápraží a společně večeří, a v tu chvíli na nic netušící lidi zaútočí jadrnci. V duchu slyšela výkřiky a viděla je umírat. Udělalo se jí z toho všeho mdlo, žaludek se vzbouřil a Renna klesla na kolena.

Když ji za chvíli Arlen objal kolem ramen, Renna si uvědomila, že pláče. Provinile k němu vzhledla.

„To není nic, zač by ses měla stydět,“ konejšil ji. „Na mě to dolehlo ještě hůř.“

„Cos dělal?“ zeptala se Renna.

Arlen ztěžka vydechl. „Pár týdnů mi dočista vypadlo z paměti. Celé dny jsem prostě pil pálenku, pálil kosti a v noci jsem zabíjel každého zplozence Jádra, který se přiblížil na deset mil od Studánky.“

„Cestou jsem viděla pár čerstvých stop,“ nadhodila Renna.

Arlen výhrůžně zamručel. „Zítra ráno tu budou hořet pohřební hrance.“

Renna položila ruku na jílec tesáku a odplivla si na zem. „To si piš.“

Dojeli ke stáji a Arlen snesl Soumračného Tanečníka na zem. Hekal námahou, ale jinak to zvládl celkem dobře. Renna nad tím jen vrtěla hlavou, ona by to asi nezvládla, ani kdyby byla nabitá noční magií.

„Budeme potřebovat trochu vody,“ poznamenal Arlen.

„Přinesu ji,“ řekla Renna a už se obracela, že dojde ke studni na návsi. „Chci vědět, jak chutná voda tak dobrá, že po ní pojmenovali vesnici.“

Arlen ji chytil za loket. „Ta voda už není dobrá. V té studni jsem našel Kennita Studánku, vesnického stařešinu. Hnil ve vodě víc než týden, než jsem dokázal slézt dolů a vytáhnout jeho ostatky. Studna je teď otrávená. Ale z pumpy za krčmou pořád teče čistá, i když to není nic, po čem bys pojmenovala vesnici.“

Renna si znovu odplivla, popadla vědro a vyrazila ke krčmě. A ruka se znovu snesla k noži a polaskala kostěnou rukojeť. Noc nemůže přijít dost rychle.

Když obstarali Tanečníka, využili příležitosti, umyli se a v prázdné krčmě si dali studené jídlo. „Nahore měli světnici k pronajmutí,“ řekl Arlen. „Mohli bychom se pár hodin prospat, než padne noc.“

„Nájemní světnice?“ užasla Renna. „Když tu jsou celé prázdné domy, kde se dá usadit?“

Arlen zavrtěl hlavou. „Nepřijde mi správné zabrat postel po někom, koho pohltilo Jádno. Ta světnice, kde jsem spával, když jsem byl ještě poslem, je dobrá dost.“

Miluju tě, Arlene Sedláku, pomyslela si, ale nebylo zapotřebí opakovat, co už bylo řečeno. Přikývla a šla za ním po schodech nahoru.

Místnost k pronajmutí byla větší než jakákoli světnice, kde Renna dosud spala, a měla velkou postel s peřinou. Renna se na ni posadila a užasla, jak je měkká. Ještě nikdy nespala na ničem měkčím než na slamníku. Natáhla se na záda. Jako ležet na obláčku.

Zatímco se tělo uvelebovalo do péřové náruče, oči bloumaly po světnici. Na první pohled bylo patrné, že tu Arlen pobýval. Na všem se podepsal jeho nepořádek, všude se povalovaly kelímky s barvou, štetce, rydla a knihy. Malý psací stůl si předělal na ponk a po celé podlaze byly rozsypané dřevěné hobliny a piliny.

Arlen přešel na druhou stranu světnice a odsunul rohož. Pod ní bylo v podlaze volné prkno. Stačilo zatáhnout a zvedl se celý podlahový

dílec, šikovně maskovaný pilinami, které zakryly štěrby. Renna se posadila, nahlédla dovnitř a vytréštila oči. Skryš byla plná zbraní – naolejovaných, nabroušených a účinně chráněných. Vyklouzla z postele, šla za ním a přidržela si, aby lépe viděla dovnitř – oči jenjen hltaly Arlenovo chraničářské dílo.

Arlen vytáhl malý zlatopňový luk s toulcem šípů a podal jí to. „Je načase, aby ses naučila střílet.“

Renna znechuceně ohrnula nos. Pořád se ji snaží ochraňovat. Chce jí zabránit v soubojích zblízka. Držet ji v bezpečí. „Já to nechci. A nechci ani žádné kopí.“

„Proč ne?“ podivil se Arlen.

Renna jednou rukou zvedla svůj náhrdelník z říčních oblázků, druhou tasila tesák. „Já nechci zabíjet jadrnce odněkud z úkrytu. Když nějakého démona zabiju, tak chci, aby umíral s vědomím, *kdo* ho zabil.“

Čekala, že se s ní bude hádat, ale Arlen jen přikývl.

„Naprosto tě chápu.“ Ale pořád jí strkal luk. „Jenže někdy mají přesilu nebo je zapotřebí zabít démona rychle, dřív než někoho pozře.“ Usmál se. „A musím říct, že to není špatný pocit, jen tak si na jadrnce namířit a zabít ho z dálky.“

Renna se zhluboka nadechla. Měl samozřejmě pravdu. Jasně že ji chránil, ale způsobem, jakým to dělal vždycky.

Tím, že ji učil, jak se má chránit sama.

Miluju tě, Arlene Sedláku.

Vzala si luk a užasla, jak je lehký. Arlen jí podal ještě malý toulec chráněných šípů, a pak začal vytahovat ostatní zbraně a balit je do nepromokavého plátna.

„Na co je všechny potřebuješ?“ zeptala se.

„Budu potřebovat nejen tyhle, ale ještě spoustu dalších,“ odpověděl Arlen. „Dělám to, co jsem měl udělat už dávno. Rozdám chráněné zbraně všem mužům, ženám i dětem dost silným na to, aby je unesly. Vybudiv jsem si tyhle sklady po celé These, ale všechno jsem si to nechával pro sebe. Už ne. Já už k zabíjení démonů zbraně nepotřebuju. To už mám za sebou.“

„Jak to?“ zeptala se Renna. Čekala, že uhne pohledem a bude uvažovat, jak se té otázce vyhnout. Může ho milovat sebevíc, ale jestli bude pořád uhýbat, klidně ho praští po té jeho lysé hlavě.

Ale Arlen se na ni díval zpřímá a v očích mu jiskřilo. „To ti ukážu dnes v noci.“ Zvedl ruku a něžně přejel po jejích černořapových zrakových chránách kolem očí. „Budeš potřebovat svůj noční zrak, abys to pochopila.“

Renna se ho chytila za ruce, zvedla se na nohy, couvala a táhla ho s sebou, až narazila nohama na postel. Svalili se na matraci a z polibků rychle přešli na laskání. V uších jí bušila krev a ten tep jí dával pocit, že je stejně naživu jako v noci.

Slunce už zapadalo, když sešli do šenku na večeri. Po jídle se Arlen sebral, zalezl za výčep, chvíli se tam přehraboval a nakonec se vynořil s těžkým hliněným džbánem. „Démoni rádi povstávají vzadu na polích. Co si takhle vzít s sebou něco k pití, než se jich dočkáme?“

Společně si vyšli na procházku do šera a dívali se, jak levandulová obloha tmavne. Studánkovská pole ležela jižně od vlastní vesnice a byly to lány a lány převážně brambor, ječmene a cukrové třtiny. O pole se léta nikdo nestaral, ale místy plodiny pořád houževnatě lpěly na své půdě a rodily. Na polích byly v pravidelných vzdálenostech rozmístěné chranné kůly. Většina byla v mizerném stavu a k ničemu, ale tu a tam viděla Renna nějaký nový, s čerstvě namalovanými chrany, ještě ostrými a jasně zřetelnými. Oči přejížděly po kůlech a hledaly vzor.

„Ty jsi tady z toho udělal hotový labyrint,“ vyhrkla. „Jako ten z pouště, o kterém jsi mi vyprávěl.“

Arlen přikývl, našel si nepříteliš zaplevelené místočko a posadil se. „Hodí se to, když chceš odříznout démona od smečky, protože nemáš do úkrytu nikdy dál než krok.“ Vzal těžký džbán a nalil do dvou maličkých hliněných kalíšků průzračnou tekutinu.

„V Krasii mají pálenku, kterou *šarúmové* občas pijí před nástupem do bitvy. Nazývají ji couzi a říkají, že dodává válečníkovi odvalu.“ S potměšilým úsměvem jí jeden kalíšek podal. „A já jsem našel pálenku, která má podobné účinky.“

„Vždyť jsi říkal, že *šarúmové* svůj strach přijímají,“ namítla Renna a přisedla si k němu. Džbán si nechali mezi sebou.

„Převážně ano a lepší způsob není,“ odpověděl Arlen. „Ale přijetí strachu umrtví tělo. A já nechci být necitelný na místě, jako je Studánka. Chci šílet jako Jádro samo.“

Renna chápavě přikývla. To bylo něco, čemu rozuměla. Nechala kalíšek kalíškem, provlékla prst uchem džbánu, podepřela si džbán loktem, zkušeným, pлавným pohybem ho zvedla ke rtům a dlouze se napila.

Pálenka byla silná, přesně jak ji Arlen varoval, a Renna se maličko rozkašlala, ale byla sladší než tátovy patoky, a oheň, který se rozhořel v břiše, brzy zchladl a teplo se rozšířilo do všech údů.

I Arlen nechal kalíšky být, vzal si džbán a napodobil ji. Předávali si ho sem a tam, dokud světlo nezesláblo úplně a nezačala se zvedat zrádná mlha, věstící jadrnce. Mlha se začala zhutňovat do polních démonů, kluzkých, štíhlých, přilehlých k zemi, kteří se plížili po čtyřech jako lvi, ale byli rychlejší než cokoli živého. Později se objevilo i pár lesních démonů; těm větším vždycky trvá déle, než získají pevný tvar.

Renna se zvedla na nohy a chvíli se nejistě kymácela, než nabrala správný směr a vydala se ke zhmotňujícímu se lesnímu démonovi. Značně odlehčeným džbánem volně pohupovala na jednom prstě.

Čekala, až se démon zhmotní úplně, zlobně ho propalovala pohledem a myslela na noc, kterou strávila v kadibudce na otcově statku. Démoni doráželi na dveře a ona ječela a vřískala strachy. Myslela na prázdné domy a otrávenou studnu za sebou.

Dala si poslední hlt pálenky, zarazila špunt do džbánu a volnou rukou sáhla do váčku u pasu.

Démon konečně získal pevné tvary a už rozevíral tlamu, aby na ni zařval. Chřtán měl tak obrovský, že by klidně pohltil její hlavu vcelku, a uvnitř se skvěly řady a řady špičatých zubů.

Ale než ze sebe stačil vypravit jakýkoli zvuk, Renna se rozmáchla a vrhla do zející mordy žalud, na kterém měla namalovanou žárovou chránu. Chrana při styku s démonským jazykem ožila a žalud vybuchl, jen to prásklo, blýsklo.

A přesně v tom okamžiku plivla Renna démonovi do obličeje pálenku a uskočila.

Hlavu zachvátily plameny, korovitý krunýř se vzňal, démon padl na zem a mlátil sebou.

Ozval se smích, Renna se otočila a Arlen jí zatleskal. „Dobrá práce, ale já dokážu ještě něco lepšího.“

Renna se jízlivě pousmála, založila si ruce na hrudi a vrátila se do bezpečí za chránovým kulem. „Zkus to, Arlene Sedláku, ráda se na to podívám.“

Arlen se uklonil. Pár stop od nich se zhmotnil plný démon, větší než noční vlk. Zavrčel, zadusál, připravoval se k útoku.

Arlen si založil ruce stejně jako Renna a zůstal stát. Kápi měl sundanou – beztak už ji skoro nikdy nenosil na hlavě – ale pořád na sobě měl většinu oděvu, kterým přes den zakrýval mocné chrany vytetované po

celém těle. A polní démoni jsou rychlí jako vítr, bez té vytetované obrany ho může takový démon klidně srazit a rozsápat. Renně sjela ruka k noži, dlaň pevně obemkla jilec.

Ale polní démon prolétl skrz Arlena, jako by to byl jen dým. Kde jím netvor prošel, tam se tělo rozvířilo, ale po chvíli se mu zase vrátily ostré obrysy.

Než se démon vzpamatoval, Arlen stihl krátkou poklonu. „Mně už se nemůže v noci nic ani dotknout, Ren. Nic, co vidím přicházet.“

Polní démon dopadl na zem, vmžiku se obrátil a skočil na Arlena zas. Renna čekala, že opět projde skrz, ale tentokrát se Arlen obvinul kolem útoku tak rychle, že ani nevěděla, jak to udělal, jednou rukou chytil jádrnce zezadu kolem krku, na místě ho zastavil a zároveň se stáhl za jeho záda, aby se vyhnul míhajícím pařátům. A pak natáhl volnou ruku a holým prstem nakreslil démonovi na hrud' žárovou chranu.

Leďva kresbu dokončil, chrana se rozhořela a Arlen démona pustil a ucouvl. Démona strávily plameny.

Renna na to zírala s otevřenými ústy, ale Arlen ještě neskončil; rovnou si to rázoval k dalšímu polnímu démonovi a popichoval ho k útoku. Démon se nechal vydráždit, zařval a hnal se na něj s napřaženými pařáty.

„Ovšem pokud ho nevidím přicházet včas...“ Arlen zachrčel. Náraz ho odhodil o několik kroků dozadu, démonské spáry zasáhly svůj cíl a rozpáraly Arlenovi břicho.

Renna zalapala po dechu. Vytryskl proud krve, Renna tasila tesák a jako šipka se vrhla mezi Arlena a démona.

Ale v tu chvíli se Arlen narovnal a mávl na ni, ať zůstane stát. Démon znovu zaútočil a Arlen se opět rozplynul jako dým.

Když zase nabral tvar, nebylo po jeho zranění ani stopy. Dokonce i kutnu měl spravenou. „... stačí mi okamžik, abych vzal rozum do hrsti, a dokážu si zahojit skoro všechno, co mě přímo nezabije.“

Démon zaútočil potřetí, ale tentokrát Arlen rychle nakreslil do vzduchu chranění, které démona odhodilo, jako by ho nakopl mezek. Ani se k Arlenovi nedostal. Jeho nová moc patrně neměla mezí.

Jenže když démon dopadl o pár yardů dál na zem a Arlen se jí znovu poklonil, maličko přitom zavrával a Renniny chraněné oči postřehly, že jeho chrany, ještě před chvíli tak jasné, září o poznání slaběji.

Arlen zachytil její pohled a přikývl. „Když kreslím chrany démonovi na tělo, nabíjí je jádrnec sám. Když je kreslím do vzduchu, tak místo z něj sají magii ze mne.“

Démon na něj zaútočil počtvrté, ale tentokrát ho Arlen chytil za krk a *šarusahkovým* chvatem ho přišpendlil k zemi. A Renna viděla, že v době, kdy tiskne démona k zemi, chrany na jeho rukou ožívají a tepou, a zatímco jadrcova zář slábne, Arlenova magická zář se obnovuje. Démon vriskal a mlátil sebou, ale Arlen ho držel u země snadno, jako by to bylo malé dítě. Moc v jeho rukou postupně nabírala na síle, až se nakonec démonovi zbortilo hrdlo, Arlen napjal svaly a utrl mu hlavu.

Renna zahlédla, že se na ni plíží polní démon. Svěsila ramena a zatvářila se mdle a bezmocně. To nebylo nic těžkého; stačilo si vybavit tu beznadějnou husu, kterou bývala celý život. Oběť.

Ale tato část jejího já zemřela s Harlem. Když jadrnec udeřil, narazil na neviditelnou zeď odpuzení, a Renna se bleskurychle otočila a vrazila mu tesák do hrudi. Chrany na čepeli se rozhořely, prořaly démonský krunýř a vyslaly do Renny magický šleh, který rozehřál údy ještě víc než pálenka. Útočila dál jak posedlá, bodala zas a zas a při každé ráně projížděl tělem další a další zachvěv moci.

Když se mrtvý démon svalil na zem, shýbla se a nakreslila na drsný démonský krunýř žárovou chranu.

Nic se nestalo.

„Jak je možné, že ty to dokážeš a já ne?“ rozčilovala se Renna, když pátrala pohledem v poli po dalších démonech. Pár jich tu pořád ještě kroužilo kolem, ale teď už si na ty dva lidi dávali pozor a drželi si odstup.

„Sám jsem to dlouho nevěděl,“ přiznal Arlen. „Vůbec jsem své moci nerozuměl. Ale když jsem bojoval s tím démonem na stezce do Jádra, naše vědomí se prolnula a přitom se mi mnohé objasnilo. Já jsem se skutečně stal zčásti démonem.“

„Démonské lejno,“ ulevila si Renna. „Ty přece nejsi tak zlý jako oni.“

Arlen pokrčil rameny. „Ani většina démonů není zlá. Nejsou dost chytří na to, aby byli zlí – nebo dobří, když už jsme u toho. Zrovna tak můžeme nazývat zlou vosu, protože bodá. Ale mozgoví démoni...“

„Ti bastardi jsou ještě horší než Harl,“ prohlásila Renna.

Arlen přikývl. „Ten se s nimi vůbec nedá srovnávat.“

Renna sraštila obočí. „Takže ty chceš říct... co? Že jsou jadrci jen zvířata? Tak na to ti neskočím. Vosy neshoří, když vyjde slunce. Ale i kdyby nebyli démoni zlí, tak nejsou ani přirození.“

„To říkají obyvatelé dne,“ odvětil Arlen. „Lidé, kteří nemají chraněné oči. Podívej se kolem sebe. Je snad magie nepřirozená?“

Renna zaváhala. Dívala se, jak magie prosakuje průduchy z Jádra a rozlézá se po povrchu jako zářící mlha, která se jí válí u nohou. Viděla

ji v samé podstatě rostlin a stromů, ba dokonce i zvířat a lidí. Existoval by bez ní vůbec život?

„Možná ne,“ připustila, „ale to ještě nevysvětluje, proč si myslíš, že jsi částečně démon, ani proč ti moc zůstává i za denního světla, kdy slunce všechnu magii spálí.“

Arlen váhal, uhýbal očima, přemýšlel. Renna výhrůžně přimhouřila oči a Arlen to postřehl. „Já ti nebudu lhát, Ren, ani nic tajit. Je to jen něco, nač nejsem pyšný, a nechci, abys... o mně měla špatné mínění.“

Renna k němu přistoupila a položila mu ruku na tvář. Do dlaně ji zabrněla magie. „Miluju tě, Arlene Sedláku. A to nic na světě nikdy nezmění.“

Arlen smutně přikývl, ale do očí se jí nepodíval. „To je tím masem. To mi dalo tu moc.“

„Maso?“

„Démonské maso,“ upřesnil Arlen. „Když jsem žil na poušti, jedl jsem ho celé měsíce. Připadalo mi to docela poctivé, když vlastně pořád jedí oni nás.“

Renna se zajíkla a o krok ustoupila. Teprve v tu chvíli se jí Arlen podíval do očí a Renna z jeho výrazu poznala, jak zděšeně asi vypadá.

„Tys je... *jedl*? Démony?“

Arlen přikývl a Renně se udělalo špatně od žaludku. „Já jsem si v tomto ohledu nemohl zrovna vybírat. Nechali mě na poušti smrti napospas, bez jídla, bez naděje. Byl jsem tak na dně, jak jen člověk může být.“

„Myslím, že já bych spíš přijala smrt.“ Arlenovi přelétl přes tvář zmučený, sklíčený výraz a Renna svých slov okamžitě zalitovala.

„No jo, no,“ řekl. „Asi nejsem tak silný jako ty, Ren.“

Renna se k němu rozběhla, popadla ho za ruce, přitiskla se k němu čelem na čelo. „Ty jsi mnohem silnější, než jsem kdy byla já, Arlene Sedláku,“ vyhrkla. Do očí se jí draly slzy. „Kdybys ze mne to bláznovství nevymlátil, tak bych zemřela jen proto, abych zachovala hanbu Jirchářů v tajnosti. V tom přece žádná síla není.“

Arlen potrásl hlavou a Renně dopadla na ret jeho slza, chladná a svěží. „Za ta léta jsem nejednou potřeboval, aby někdo vymlátil bláznovství ze mne.“

Renna ho políbila. „Jsi si jistý, že ti tu moc dalo démonské maso?“

Arlen přikývl. „Coline Trigg vždycky říkávala, že jsi to, co jíš, a já myslím, že to tak opravdu je. Vstřebal jsem jadernou schopnost uskladnit magii ve vlastních buňkách, ale moje kůže si zároveň uchovala odolnost proti slunci. Stalo se ze mě něco jako baterie.“

„Buňky? Baterie?“ opáčila Renna.

„Věda starého světa. Nezáleží na tom.“ Arlen nad tím otráveně mávl rukou tím svým protivným způsobem jako vždycky, když jí nehodlal něco vysvětlovat prostě proto, že ho to nudilo a nebavilo. Přitom by ho ráda poslouchala třeba i celou noc. Jako kdyby nebyl na celém světě hezčí zvuk než jeho hlas. „Představ si to jako dešťový sud po nočním lijáku. Je plný vody i potom, co se nebe vyjasní a země vyschne. Na slunci nemáš magii kde vzít, ale já cítím, že je ve mně, že hojí mé rány, že zahání únavu a dává sílu. A v noci ji mohu nechat ze sebe tryskat, jako když se vytáhne zátka, a to se šťourám teprve v pouhé slupce toho, co by se dalo dělat doopravdy.“

Renna mlčela, přemýšlela. Ať si říká Arlen, co chce, je skoro nemožné hledět na jadrnce jako na něco jiného než na zlobný vřed přírody, na urážku Stvořitele. Přestože byla tolikrát pokrytá smrdutým ichorem, který nazývali krví, byla jí představa, že něco takového vloží do úst, z duše odporná.

Ale ta moc...

„Já vím, na co myslíš, Ren,“ ozval se Arlen a vytrhl ji z dumání. „Ať tě ani nenapadne to zkoušet.“

„Proč?“ zeptala se Renna. „Nezdá se mi, že by ti to nějak ublížilo.“

„Ty nevíš, jaké to je, Ren. Byl jsem šílený. Na pokraji smrti. Žil jsem jako zvíře.“

Renna potřásla hlavou. „Být sám uprostřed ničeho, nemít s kým promluvit vyjma Tanečníka a jadrnců... Já vím, jaké to je. To může v člověku probudit temné pudy i bez démonského masa.“

Arlen se na ni díval, pak přikývl. „To jistě! Ale pojídat démona není jako pokreslit si kůži černořapem. To po pár týdnech nevybledne a ty na to nejsi připravená.“

„Za co se máš, že mi chceš říkat, na co jsem nebo nejsem připravená?“ vyjela na něj Renna.

„Já ti nerozkazuju, Ren, já tě snažně prosím.“ Arlen si před ni klekl. „Nejez to, a kdyby se tě na to někdo ptal, řekni mu, že je to jedovaté.“

Renna na něj dlouho hleděla a nebyla si jistá, jestli ho má obejmout nebo zpohlavkovat. Nakonec si povzdechla a nechala svárlivé pocity odeznít. „Budu o tom přemýšlet. A nikomu to neřeknu. Čestné slovo.“

Arlen přikývl a vstal. „Tak jdeme na lov. Až budu léčit Tanečníka, musím v sobě mít co nejvíc magie.“

Když se vrátili do stáje, Soumračný Tanečník sípal bolestí a jazyk mu visel z tlamy. Žrádlo bylo netknuté, jediná voda, kterou vypil, byla ta, jež mu předtím nalili do krku, a bojoval o každý dech.

Měňavec jedinou ranou zlomil velkému hřebci žebra, která probodala kdeco uvnitř, a praštil s ním o strom. Tanečník si zlomil páteř a polámal nohy. Arlen mu svou magií zachránil život, ale bez další pomoci už nikdy nebude chodit, natož běžat.

Arlen byl tak nabitý magií, že jeho chrany zářily samy od sebe, ani nebylo zapotřebí chranového zraku – osvětlovaly stáj, že tam bylo jasno jako ve dne. Vypadal jako sám Stvořitel, když bral do rukou Tanečnickovu nohu, srovnával polámané kosti do správné polohy a kolem zlomenin kreslil prstem na kůži chrany.

Když kosti a šlachy srůstaly, Tanečník říčel bolestí a Renna trpěla s ním. Navíc Arlenova zář s každým hojením pohasínala, a že jich bylo mnoho. Jeho chrany brzy ztmavly a nakonec zhasly úplně. Přesto pořád hojil, citlivými prsty zkoumal koňské tělo a hledal místa, na která by soustředil svou moc. Když se Tanečnickovi zahojila žebra, hrud se nadmula a kůň začal zase normálně dýchat, Renna úlevou vydechla, ale pak Arlen zasténal a zhroutil se.

Celý se klepal, když ho vynášela nahoru do postele, a krátce, přerývané sípal. Srdce skoro neslyšela a i jeho magická zář vybledla natolik, jako by snad každým okamžikem měla zmizet úplně. Svlékla se, vklouzla do postele k němu, pevně ho objala a vůlí se mu snažila vnutit, aby vstřebal nějakou magii z ní, ale zdálo se, že je to marné.

„Neumírej mi, Arlene Sedláku,“ prosila. „Po tom všem, čím jsme si prošli.“

Arlen neodpovídal. Renna vstala, pochodovala po světnici sem a tam a utírala si slzy. Myšlenky pádily jako splašené.

Potřebuje magii, pomyslela si. Takže nezbývá než jít a nějakou mu sehnat.

Vmžiku třímala v ruce tesák. S oblékáním se neobtěžovala, popadla jen svůj plášť a vyběhla ze dveří. V plášti byla pro jadrnce neviditelná, a tak zakrátko našla jednoho polního démona, který se plížil nedaleko chran.

Odhodila plášť, a než si jí démon stačil všimnout, skočila mu na záda, jednou rukou mu zvedla bradu, druhou podřízla krk. Ze stáje vzala vědro a načerpala do něj z toho netvora smrdutý, černý ichor, bohatý na žhnoucí magii.

Ichor ji potřísnil na holé kůži a Renna cítila, jak černořapové chrany sají moc. Najednou se cítila silná až k nevíře a jako vítr se hnala zpátky

k Arlenovi. Položila ho na zem, vychrstla na něj páchnoucí vědro, a pak už se jen dívala, jak chrany na jeho kůži vstřebávají magii a jasní se, a následně potemní a projasňuje se jeho vnitřní aura. Začal dýchat lehčeji a Renna klesla na kolena.

„Díky Stvořiteli,“ zašeptala a nakreslila do vzduchu ochranu.

Udělala to podvědomě, a přesto se to tak podobalo tomu, jak Arlen léčil Tanečníka. Kdyby tak jen byla schopná udělat totéž pro něj.

Podívala se na vědro. Na okraji ulpěl slizký kousek démonských střev. Sebrala ten černý hnus do ruky a šťouchala do něj jako do rosolu. Smrděl a Renně se zvedl žaludek. Musela zhluboka dýchat, aby se nepozvracela.

Odejde úplně, jestli ho nechám jít, pomyslela si. I když je silný, tak tohle sám nezvládne. Musím s ním držet krok, jinak mě zase nechá tady, až ho příště bude vtahovat Jádro.

„Konec mudrování,“ zamumlala.

Zadržela dech a vložila tu krmi do úst.

Kapitola 2

Snoubenka

*333 p. N. Léto
28 jiter před novoluním*

Probudila se nedlouho po rozbřesku. Arlen klidně spal a Renna si šla potichu a opatrně, aby ho nevzbudila, smýt z těla zaschlou krev.

Za zataženými závěsy Renna pořád cítila, že je nabitá magií, ale jakmile vyšla ven na slunce, síla shořela. Zkusmo se protáhla, hledala nějaký důkaz, že na ni ta nechutná strava měla nějaký vliv, ale pokud tu byla nějaká změna, nepoznala ji. Jistě, Arlen se živil výhradně démonským masem několik měsíců, než získal svou moc. Renně se dělalo špatně od žaludku při pouhém pomyšlení na další sousto.

Šla do stáje, vyhřebelcovala Soumračného Tanečníka a dala mu ranní krmení. Hřebec byl plný sil, vůbec to nevypadalo, že ho ještě před dvěma dny dělil jen chloupek od smrti. Dokonce i jizvy vybledly a už skoro nebyly vidět.

Když byla hotová, vyšla ven na pole a sklídila ze zdivočelé úrody brambory a zeleninu, aby zas jednou měli pořádnou snídani. Už ji měla hotovou, když do kuchyně vklopýtal Arlen, strhaný, jako by vůbec nespal.

„Voní to tu jako na nebesích,“ řekl.

„Vejce ani pořádný chleba jsem nesehnala, ale zato jsem chytila na poli králíka, takže máme maso,“ řekla Renna, lžící nandala dušenou směs do dvou dřevěných misek a vzali si je do šenku.

Když se posadili, Arlen chvíli hleděl na svou misku, pak složil hlavu do dlaní. „Asi jsem to včera večer přehnal.“

Renna si odfrkla. „To je slabé slovo.“

Arlen nafoukl tváře a pomalu vydechl. „Teď je mi té spousty pálenky líto.“

„Jez,“ vybídla ho Renna. „Žaludek se uklidní, když mu něco dáš. A nejlíp uděláš, když vypiješ vody, co se do tebe vejde, třebaš to není ta nejlepší.“ Arlen přikývl a za chvíli už do sebe házel jídlo tak dychtivě, že měl misku brzy prázdnou.

„Je tam ještě?“ zeptal se a Renna sebou překvapeně trhla. Tak zaujatě sledovala, jak Arlen jí, že se vlastního jídla ještě ani nedotkla.

„Vezmi si moje.“ Přisunula mu misku a vzala si od něj tu jeho. „Já si donesu.“ Potěšilo ji, že než se vrátila ke stolu, měl misku opět prázdnou.

„Je ti líp?“ zeptala se.

„Cítím se zase jako člověk,“ odvětil Arlen a v koutku úst mu zacukal drobný úsměv. „Ale chvilku mi to trvalo.“

„Můžeš si odpočinout ještě jeden den,“ řekla Renna. „V noci tě nabiju znovu.“

Arlen zavrtěl hlavou. „Dneska musíme urazit celé míle, Ren. Odpoledne si uděláme zastávku a pak to vezmeme co nejrychleji rovnou do Kotliny.“

„Jakou zastávku?“ zeptala se Renna.

Arlen se znovu usmál, tentokrát víc, a v očích mu zajiskřilo. „Musím ti vybrat pořádný zasnubní dar.“

Vydali se pěšky po poselské cestě a Arlen nasadil svižný krok. Renna si všimla, že po pár hodinách si už na něm únava vybírá svou daň, ale tvrdohlavě odmítal jet na koni.

„Tanečník potřebuje odpočinek víc než já,“ prohlásil.

Slunce už bylo hodně za zenitem, když došli na rozcestí, kde Arlen odbočil na méně používanou cestu, spíš jen jezdeckou pěšinu protínající divoké zvlněné pláně.

„Kam to vede?“ zeptala se.

„K jednomu rančerovi, s kterým se znám,“ odpověděl Arlen. „Je mi tak trochu zavázaný.“ Renna chvíli čekala, jestli se dozví něco víc, ale nic dalšího nepřišlo.

Trvalo jim ještě hodinu pěší chůze, než se v dohledu vynořil ranč. Tři stáje, každá samostatně chraněná, a k tomu kůly, rozestavěné kolem stájí, výcvikové ohrady i výběhu. I rozlehlé pastviny byly chraněné.

Na střeše nejbližší stáje se objevil nějaký kluk s krátkým lukem. Šíp měl nasazený na těživě a mířil na ně.

„Kdo tam?“ křikl.

Jak ho Renna uviděla, příkrčila se, aby se mohla rychle vrhnout doleva nebo doprava, kdyby ten kluk opravdu vystřelil, a pevně sevřela důvěrně známý kostěný jílec otcova tesáku, i když by jí tu nebyl nic platný. Harla Jircháře sice nenáviděla, ale když držela v ruce tesák, kterým ho zabila, vždycky se cítila bezpečněji.

Arlenovi to zjevně nedělalo nejmenší starosti. „Někdo, kdo bude litovat, že tě nenechal sežrat lesním démonem, Niku Hřebče, jestli ten luk okamžitě nepoložíš a neskočíš pro tátu,“ křikl na kluka.

„Posel!“ zaječel Nik, sklonil luk a zamával. „Mami! Tati! Přijel posel a přivedl Tanečníka!“

Sjel ze střechy na plachtu nad verandou a z okraje se mrštně přehoup! na zem. Cestou ještě zaběhl na zahradu, vytrhl dvě mrkve a už pádil k nim. Užasle zíral na Soumračného Tanečníka. „Ten vyrostl! Je velký jako stáj!“

Opatrně se blížil k obrovskému hřebci a strkal mu mrkve. „Klid, chlapče, to jsem já, Nik. Pamatuješ si na mě, ne?“ Soumračný Tanečník zaržál a mrkve schroupal, ale chlapec byl stejně napnutý jako struna a jen čekal, kdy se bude muset dát na útěk.

Renna to nechápala. Kdyby ten kluk Tanečníka znal, tak by přece věděl, že ten kůň je milý jako jitro. „Ten tě nepokouše ani nepokope, chlapče.“

Nik se obrátil, chtěl něco říct, ale slova mu uvázla v hrdle, když uviděl Rennu zblízka. Očima přejížděl po jejím těle a Renna si nebyla jistá, jestli ho zajímají víc černořapové chrany nebo tělo, na němž byly nakreslené. Vcelku to bylo jedno, v obou případech bylo jeho chování neomalené, a tak si založila ruce v bok a zpražila ho výhrůžným pohledem, aby mu připomněla dobré mravy. Chlapec leknutím nadskočil a odvrátil pohled tak rychle, že Renna málem škytla smíchy.

Nik zrudl a obrátil se na Arlena. „Tys ho zkrotil?“

Arlen se rozesmál. „To těžko. Tanečník je pořád ten nejvzteklejší kůň pod sluncem, ale teď už kouše a kope jenom jadrnce.“

Za nimi se ozvalo tiché zahvízdnutí. Renna se bleskurychle otočila a ruka jí opět bez přemýšlení sjela k tesáku. Rychle ji odtáhla a zadoufala, že si toho nikdo nevšiml.

A to jsem si myslela, že naučím mladého Nika dobrým mravům.

Ale nezdálo se, že by si toho muž, který se k nim blížil, nějak všiml. Stejně jako chlapec, i on měl v první chvíli oči jen pro koně. Šel klidně,

pomalů, nechával Tanečníkovi čas, aby si na něj přivykl. Hřebec zafrkal a maličko zadupal, ale nechal se pohladit.

„Opravdu vyrostl,“ souhlasil muž a rukama přejížděl Tanečníkovi po statných slabinách. Byl vysoký a hubený, měl husté, krátce zastřižené vousy, dlouhé hnědé vlasy si vzadu spletl do copu. „Je určitě o dobré dvě dlaně vyšší než jeho otec, a že už starý Sesuv byl větší než kterýkoli kůň, jakého jsem kdy viděl.“ Zvedl hřebci jednu nohu. „Ale potřeboval by okovat.“

Konečně se muž podíval na ně, a stejně jako chlapec, i on mohl na Renně oči nechat, nicméně si ji prohlížel stejně zkoumavě jako koně. Renně v hrdle bublalo temné vrčení, a když se jí muž nakonec podíval do očí a uviděl ten rozzuřený výraz, leknutím sebou trhnul.

Arlen raději vstoupil mezi ně. „Jen se koukaj, Ren,“ zamumlal. „Jsou to dobří lidé.“

Renna zařala zuby. I když si to nechtěla přiznat, Arlen měl pravdu, magie dělá s člověkem hrozná věci dokonce i ve dne. Vášně se probouzejí rychleji. Zhluboka se nadechla a nechala vztek odplynout.

Arlen pokývl hlavou a obrátil se k rančerovi. „Renno Jirchářova, toto je Jon Hřebec a jeho kluk Nik. Jon krotí a chová divoké angierské mustangy.“

„Spíš chytá a chová,“ upřesnil to Jon, napřáhl k ní ruku a jeho oči nabízely omluvu. „Není lehké zkrotit něco, co klidně rozdupe polního démona a za hluboké noci všemu uteče.“ Renna ruku přijala, ale rychle ji pustila, když sebou Jon při jejím stisku škubnul.

„Já vím, jak se asi cítí,“ zamumlala.

Jon ukázal bradou na Tanečníka. „Vezmi si třeba tohohle. Chytil jsem ho jako hříbě, ani šest měsíců mu ještě nebylo. Myslel jsem si, že takovému mláděti určitě dokážu vyhnat divočinu z hlavy, jenže on si nenechal ani nasadit ohlávku a nejednou se mi prokopal ze stáje ven.“

„Noc pod širým nebem nemá slitování,“ řekl Arlen. „A šest měsíců života mezi démony je dlouhá doba.“

Jon přikývl. „Myslel jsem si, že ho nedokážeš zkrotit ani ty.“

„Nezkrotil jsem ho,“ souhlasil Arlen. „Jen jsem ho vrátil zase tam, kam patří.“

„Ale přesvědčil jsi ho, aby přijal sedlo a uzdu,“ podotkl Jon. „I když to by mě vlastně nemělo nijak překvapovat. Tehdá jsi pro mě byl jen bláznivý potetovaný posel, který mi zachránil kluka. Teď slýchám, že *ty* jsi ten náš slavný Osvoboditel!“

„Nejsem,“ bránil se Arlen. „Jsem jen Arlen Sedlák z Tibbetské Řičky, který má občas víc štěstí než rozumu.“

„Takže přece jen máš nějaké jméno,“ ozvala se žena, přicházející z rančerského domu. Napohled vypadala všedně, ale měla činorodý výraz člověka zvyklého na těžkou práci. Oblečená byla jako muž – vysoké kožené holínky, rajtky, prostá bílá halena a navrch vesta. Hnědé vlasy si vzadu zaplétala do copu víceméně stejně jako Jon.

„Těch kluků si nevšímejte,“ řekla Renně. „Oni si moc nemají s kým popovídat, když tu jsou všude sami koně. Já jsem Glyn.“

„Renna.“ Renna jí potřásla rukou, vzápětí žena objala Arlena a Renně se zařaly pěsti. Je to tou magií, že ji tak štve, když se ho dotýká jiná žena?

„Ráda tě zase vidím, posle. Zůstaneš na večeri?“

Arlen přikývl a Renna poprvé zažila, že věnoval ten svůj hřejivý úsměv někomu jinému než jí. „Rád.“

„Co tě přivádí do těchto končin?“ zeptal se Jon. „Počítám, že sis nepřišel jen okovat koně.“

Arlen přikývl. „Potřebuju ještě jednoho. Klisničku, kterou bych mohl spárovat s Tanečnickem.“

Podíval se na Rennu a pousmál se. „Zakládáme rodinu.“

Mack Pastvina, který bydlíval kousek od statku Rennina otce, taky choval koně. Když byla matka ještě naživu, pobývala Renna na jeho ranči často. Byl sice o hodně menší než pozemky Jona Hřebce, ale v zásadě to tam chodívalo stejně. Když odvedli Tanečníka ke kováři, vzal je Jon k velké ohrazené pláni, kde se pod dohledem ostražitých koňáků a štěkajících psů pásala stáda koní. Cestou míjeli menší ohrady, kam se koně zaháněli na výcvik a karanténu a které byly tak silné a vysoké, že by je ve dne nepřeskočil ani Soumračný Tanečník.

V jedné uviděla Renna obrovského černého hřebce, který si tam osaměle poklusával pod dozorem dvou ostražitých koňáků s bičem. Renna se zastavila, jako by do ní hrom udeřil.

„Jo, to je starý Sesuv,“ řekl Jon. „Tanečnickův otec. Chytil jsem ho na pláních s púltuctem klisen a mladým Tanečnickem. Pojmenoval jsem ho Sesuv, protože tak nějak se asi cítil, když jsme ho konečně zahnali do ohrady.“

Ten obrovský panchart neudělá kouska pořádné práce, zato ti bude celou dlouhou noc vykopávat díry do stáje, když ho necháš. Podlý jako démon a pěkně mazaný. Chovatelé z města ti budou klidně vykládat, že divocí koně nejsou chytrí, protože neposlouchají povely, ale nevěř jim.

Mustangové mají svůj vlastní rozum. Mají ho dost na to, aby přežili v noci venku, což je víc, než o sobě může říct většina lidí. Sesuv se baví tím, že shodí každého, kdo se na něj pokusí nasednout, a pak po něm dupe. Když už jsme měli toho věčného srovnávání zlomenin po krk, tak jsem to vzdal a nechal ho zahnat do chovné ohrady.“

Renna hleděla na toho úchvatného tvora a bylo jí strašlivě smutno. *Tam na pláních jsi byl králem a tady tě nechají běhat kolem dokola v ohradě a celý den obskakovat klisny.* Musela se hodně ovládat, aby nešla k vratům a nepustila ho na svobodu.

„Letošní léto byly dobré vrhy,“ poznamenal Jon, když vyšli na pláň. „Mám spoustu klisniček, z kterých se dá vybírat.“

„Je to na tobě, Ren,“ řekl Arlen. „Vyber si, jakou chceš.“

Renna pohledem přelétla stádo. Na první pohled nevypadali Jonovi koně nijak jinak než Mackovi, ale když přišla blíž a viděla jejich rozměry, nestačila zírat. Hříbata vypadala vedle kobylek nedospěle, mladě, ale i tak byla větší než někteří hřebci, které choval Mack. Jon měl ročky dost velké na to, aby na nich mohl jet urostlý muž, a nebyl mezi nimi jediný slabý kus. Démoni skolili všechny až na ty nejsilnější, takže zůstali jen obří kypící zdravím, s lesklou tmavou srstí.

Statných zdravých hříbat tam byla spousta, ale Rennu přesto neustále přitahovala jedna dospělá klisna, která se držela stranou od stáda. Měla skvrnitou černohnědou srst a byla o dlaň vyšší než ostatní. Číslo z ní mrzoutství a nevraživost a ostatní koně se jí obloukem vyhýbali.

„Co támhleta?“ zeptala se Renna a ukázala na ni.

Jon uznale zamručel. „Máš dobré oko, holka. Většina lidí nevidí pod ten ošklivý kabátek. To je Falešnice. Chytil jsem ji loni v létě, těsně před nejhorší větrnou smrští, jakou jsem kdy zažil. Ještě jí není ani pět a je silnější než kdejaký hřebec; snažila se utéct víckrát, než aby se mi to chtělo počítat. Jak se k ní přiblížíš s ohlávku – noci, jak se k ní vůbec přiblížíš – předvede ti kdejakou lumpárnu. Ta pokousala dokonce i starouše Sesuva, když jsem ji dal k němu do ohrady, abych zjistil, jestli jim to spolu půjde.“

„Ohlávku potřebovat nebudu,“ prohlásila Renna, přehoupla se přes ohradu a vydala se přes pláň.

„Povídám, ten kůň je nebezpečný,“ křikl za ní Jon. „Jseš si jistá, že víš, co děláš?“ Renna jen přezíravě mávla rukou, ani se neobtěžovala ohlédnout.

Když se Renna přiblížila, Falešnice necouvla. To bylo dobré. Klisna si jí zdánlivě nevšímala, ale podle toho, jak vztyčila uši, si byla Renna jistá, že má všechny smysly v pozoru.

Ukázala prázdné ruce. „Žádnou ohlávku nemám. Sama bych nic takového nenosila, takže to nebudu chtít ani po tobě.“

Falešnice ji nechala přijít blíž, ale když Renna natáhla ruku, aby ji poladila po krku, ohnala se po ní jako blesk, mohutné čelisti zacvakaly a Renna jen taktak stihla ucuknout, aby ji klisna nepokousala.

„Tohle jsme si nedomluvily!“ vyjela na ni a plácla klisnu přes nos. Falešnice po té ráně propadla záchvatu zuřivosti a vzpínala se a kopala jako posedlá, ale na to byla Renna připravená. Měsíce lovu démonů a vstřebávání jejich magie jí daly sílu a rychlost, o níž se jí nikdy ani nepsnilo, a když v ní vzkypěla krev, svrběla ji noční magie po celém těle dokonce i teď na slunci.

Renna uhýbala jako stéblo ječmene ve větru a kopající kopyta ji mýjela o pouhé palce, jen to fičelo. Znovu a znovu se ji rozzuřená klisna snažila zadupat do země. Silné kopy. A rychlé. Takové by polnímu démonovi přerazily hřbet.

Ale Renna se pohybovala plavně a plynule, jako by tančila, a všemu se vyhnula. Jenže když už to tak pokračovalo nějakou dobu, začala přemítat, která z nich dvou to vydrží déle. Síla, která se jí vlila do údů, byla jen zlomkem toho, co zažívala v noci. Zato ten kůň patrně neznal únavu.

Avšak nakonec začala i koňská kopyta zpomalovat a Falešnice se vzejpjala k útěku. Leč než stačila vyrazit tryskem pryč, Renna se k ní vrhla, chytila ji za hřív a vyšvihla se jí na holý hřbet.

Jestli předtím Falešnice jančila, tak teď se její vztek ztrojnásobil a dělala čest svému jménu; vyskakovala všema čtyřma do vzduchu, vzpínala se, vyhazovala, tryskem běhala kolem dokola a vůbec se snažila Rennu jakkoli shodit.

Jenže jak už na ní Renna jednou seděla, nehodlala to vzdát. Rukama obemkla koňský krk, tak silný, že se jí jen taktak podařilo ruce spojit, ale jakmile se jí to podařilo, tak se silná koňská šíje stala celým jejím světem, jejím jediným soupeřem. Na ničem jiném nezáleželo.

Sebrala všechnu sílu, kterou v sobě dokázala probudit, a začala sevření utahovat.

Trvalo to snad celou věčnost, ale nakonec se Falešnice přece jen začala zklidňovat. Přestala vyhazovat a začala zběsile běhat uvnitř ohrady. Ostatní koně jí prchali z cesty, což přivádělo psy k šílenství.

Renna utahovala sevření víc a víc, pomalu, ale jistě, a divoký trysk se brzy zpomalil na umíněný klus. Renna se usmála. Umíněnost je dobrá.

Pustila koňskou šíji, chytila se oběma rukama za hřív a tvrdšíjše táhla doleva. Falešnice nakonec poslušně zahrnula a Renna se nahlas ro-

zesmála. S koňskými slabinami mezi koleny a hřívou v pěsti vytáhla Renna tesák a širokou plochou čepelí plácla klisnu po zadku. „Hyjé!“

Falešnice poskočila a přešla do trysku. Renna zasunula tesák do pochvy a chytila se hřívou oběma rukama. Sem tam nějaké škubnutí, aby klisna zahrnula, ale jinak ji Renna nechávala, ať si běží, jak chce, užívala si vítr, který šlehal jejím dlouhým copem sem a tam, i pravidelné nadskakování s každým koňským skokem.

A pak se Renna naklonila níž, až ke koňskému uchu. „Ty patříš noci, holka. Já nedopustím, abys dopadla jako Sesuv. Přísahám.“

Dovedla Falešnici až ke kraji ohrady, kde čekal Arlen s ostatními, a přitáhla jí hlavu, aby zastavila.

„Takže sis vybrala?“ zeptal se Arlen. „Falešnici?“

Renna přikývla. „Ale Falešnice není dobré jméno. Budu jí říkat Snoubenka.“

Večeře na Hřebčíně, to byla rodinná záležitost, a ta rodina zahrnovala i nejposlednějšího koňáka a pradlenu, celkem přes třicet lidí. Dokonce i pár psů leželo na houních u stěn ve velké hale a čekalo na zbytky. Renna a Arlen seděli s Jonem, Glyn a Nikem v čele dlouhé fošny, položené na kozách a obtěžkané mísami s jídlem a džbány s vodou a pivem.

Jon předříkával modlitbu ke Stvořiteli a Renna si všimla, že někteří koňáci přitom nepokrytě zírají na Arlenovu chráněnou tvář a dokonce i přes Jonovo předzpěvování zachytil její ostrý sluch slovo ‚Osvoboditel‘, které se šeptem neslo kolem stolu. Její prsty bezmyšlenkovitě pohladily hladkou kostěnou rukojeť tesáku.

Jon skončil s modlitbou a narovnal se. „Nevím, jak vy, chaso, ale já umírám hlady! Dejme se do toho.“ Nato celý stůl ožil a třicet stolovníků si začalo navyklými pohyby podávat kolem stolu pekáče s masem, mísy se zeleninou, ošátky s chlebem a plné omáčníky.

Zatímco venku zapadalo slunce, uvnitř si všichni nakládali na talíře a při jídle a pití se smáli a povídali si. Lidé pořád pokukovali po Arlenovi, který se tvářil, že to nevidí, a dvakrát si přidal. Ale jakmile se dojedlo a zapálily se dýmky, už byl na nohou.

„Večeře byla vynikající jako vždy, Glyn, ale je nejvyšší čas vydat se na cestu.“

„Nesmysl,“ prohlásila Glyn. „Venku už je naprostá tma. Máme tu spoustu místa, můžete přespat.“

„Velice si vážím tvé pohostinnosti,“ řekl Arlen, „ale Ren a já musíme dnes v noci urazit ještě mnoho mil.“

Glyn nesouhlasně svažila čelo, ale přikývla. „Řeknu děvčatům, ať vám zabalí něco na cestu. Jen Stvořitel ví, co máte k jídlu ve svých sedlových vacích.“ Vstala a zamířila do kuchyně.

Arlen sáhl do hlubin své kutny a podal Jonovi měšec s penězi. „Za Snoubenku.“

Jon zavrtěl hlavou. „My tady tvé peníze nechceme, posle. Po tom všem, cos pro mne a mou rodinu udělal? I kdybych nechal stranou svého kluka, tak už jen díky těm chráněným šípům, cos nám dal, spíme v noci všichni mnohem klidněji.“

Ale Arlen si to nedal vymluvit. „Blíží se drsné časy, Jone. Uprchlíci z Rizonu se valí na sever jako povodeň a nemysli si, válka se nakonec dostane až sem. Krasijci už pokukují po Milnu i za něj. Navíc se teď lidé začali bránit i v noci, a to se jadrncům líbit nebude. Vytáhnou za tmy v plné síle a nejhorší to bude za novoluní.“

Vtiskl měšec Jonovi do ruky. „Zlata mám spoustu. Není žádný důvod, proč bych ti neměl přiměřeně zaplatit za to, co si беру. Taky ti tu nechám pár chráněných kopí. Jsí chytrý, dáš je jako vzor svým kovářům a chraníčářům a oni ti jich vyrobí dost pro všechny.“

Renna mu položila ruku na loket, a když se na ni Arlen podíval, prosebně se mu zahleděla do očí. „Vezmi také Sesuva. Není správné ho tu takhle držet. Ten by měl být v noci venku.“

„Nic proti tomu,“ souhlasil Arlen, „ale my před sebou máme dlouhou cestu, máme naspěch a nemáme čas vláčet s sebou až do Kotliny dalšího divokého mustanga.“ Podíval se na Jona a odpočítal další mince. „Můžeš ho poslat za námi?“

„Dlužím ti sice mnohem víc,“ odpověděl Jon, „ale na takovýto výlet své koňáky nepošlu. Nechci o ně přijít. Jakmile se utáboří, tak Sesuv uprchne i s kulem a cestou pravděpodobně ještě rozkope chránové kruhy.“

Arlen chápavě přikývl. „Jakmile se dostanu do Kotliny, pošlu pro něj drvoštěpy. Jestli někdo dokáže zvládnout tak obrovského koně, tak jsou to oni.“

Hnali se tryskem po cestě. Soumračný Tanečník musel kapku zpomalit, aby mu Snoubenka stačila, ale Renna věděla, že je to jen otázka času.

„Až tě pochraním,“ zašeptala kobylce do ucha, „tak bude mít *on* co dělat, aby s tebou udržel krok.“

Už teď měla Snoubenka podkovy, které jí – stejně jako Tanečníkovi – pochranil vlastní rukou Arlen, a když jim teď do cesty vstoupil lesní démon, Renna ho přecválala, jen magie zadržela. Pak zastavila, nechala Snoubenku, ať toho démonského smolaře rozdrťí, a smála se, když z něj klisna vydupávala život a poprvé zakoušela, jak chutná démonská magie. S nově nabytou silou vyrazila klisna tryskem za Tanečníkem a vzdálenost, která je dělila, se rychle zmenšovala.

Tábor rozbili nedlouho před svítáním. „Zůstaň u koní,“ požádal ji Arlen. „Potřebuju načerpat trochu sil.“ A s tím zmizel v šeru.

Renna mu nechala pár chvil, aby se mohl vzdálit, a pak se také vydala na lov. Nedaleko tábora zahlédla polního démona, který se rovněž vydal na lov, a okamžitě mu předvedla starou, hloupou Rennu, co se sotva vleče, ztěžka dýchá a kňourá strachy.

Démon zavrčel a zaútočil, ale Renna byla připravená, uvítala ho *šarusahkovým* chvatem a složila ho na zem. Pěsti, pomalované mocnými chránami, ho bily po hlavě, dokud neznehybněl.

Vytáhla tesák a ani se neobtěžovala démonské maso vařit, rovnou ho snědla a sála ichor, jako by to byla Glynina omáčka. Chutnalo to strašlivě, ale vzpomínka na sílu, kterou měla i na přímém slunci, dala Renninu žaludku odvalu.

Pak se očistila, upravila a vrátila se do tábora. Zrovna žvýkala kyselec a ryla Snoubence do kopyt další chrany, když uslyšela, že se Arlen vrací.

„On se nedozví, co jsem udělala,“ řekla Snoubence. „Jak by se to dozvěděl? A i kdyby... Arlen Sedlák mi přece nebude říkat, co mám dělat, zasnuby nezasnuby.“

Byla to vcelku pravda, ale stejně to zavánělo lží.

Když se Arlen přiblížil, výbojně zvedla bradu, jenže magie z něj zářila tak jasně, že musela mžourat, aby se na něj mohla dívat. Chápala, proč ho ostatní považují za Osvoboditele. Byly chvíle, kdy ani sám Stvořitel nezářil tak jasně jako Arlen Sedlák.

Kapitola 3

Ovesňané

333 p. N. Léto
27 jiter před novoluním

Příštího dne toho za trysku po zanedbané poselské cestě moc nenamluvili. Arlen si stáhl kápi proti slunci, ale Renna dobře znala ten rozladěný výraz, který se pod ní skrýval.

Co tak zpropadeně důležitého Arlen v té Osvoboditelově Kotlině asi může mít?

Určitě to mělo něco společného s tou holkou, to jí bylo jasné. Leesha Papírova. To jméno ji hryzalo jako blecha. Když se Renna kdysi ptala Arlena, co pro něho Leesha znamená, byl vyhýbavý, ale to ještě nebyli zasnooubení a ona neměla právo vyzvídat.

Asi je načase zeptat se znovu, usoudila.

„Pozor!“ zařval Arlen, když zahruli za ostrou zatáčku. Přímo před nimi ležela na cestě převrácená kára a kvůli hustému kroví po obou stranách cesty ji nemohli objet. Renna zaryla paty Snoubence do boků a šklubla za hřívu. Obrovská klisna se vzepjala na zadní, řičela, divoce kopala a Renna měla co dělat, aby se na ní udržela. Arlen ji pobaveně sledoval ze hřbetu Soumračného Tanečníka, který to hravě ubrzdil a teď klidně stál.

„Slíbila jsem ti žádnou ohlávku,“ řekla Renna klisně, když se konečně uklidnila. „O sedle nepadlo ani slovo. Přemýšlej o tom.“ Snoubenka zafrkala.

„Hej, pastýři! Potřebovali bychom pomocnou ruku!“ zvolal nějaký šedovousý muž a zamával na ně obnošeným, zvaleným kloboukem. Stál ještě s jedním mužem za károu a společně tlačili, zatímco vyzáblá herka vepředu táhla.

„Nech to na mně, Ren,“ zamumlal Arlen a protáhl se s Tanečníkem před Snoubenku. „Co se stalo?“ zavolal.

Muž šel k němu, znovu si sundal klobouk a hřbetem špinavé ruky si otřel pot z čela. Vlasy a vousy měl prošedivělé, v hlubokých vráskách na obličejích se usadil prach. „Uvázli jsme v tom marastu. Nemohli byste nám půjčit jednoho z těch velkých koní, jen na chvíli, než tu káru vytáhneme?“

„Je mi líto, ale nemůžu vám pomoci,“ odpověděl Arlen a pohledem propátrával okolí.

Muž na něj vyvalil oči. „Co mi to tu vykládáš, chlače, že nám nemůžeš pomoci? Co to jsi za pastýře?“

Renna se udiveně podívala na Arlena. Překvapilo ji, že je tak hrubý na starce v nouzi. „Tanečník by je vytáhl vmžiku.“

Arlen zavrtěl hlavou. „Ta kára neuvázla, Ren. Tohle je ten nejstarší trik z loupežnické příručky.“ Pohrdavě si odfrkl. „Jednoho by nenapadlo, že něco takového ještě dělají.“

„Loupežníci? Čestné slovo?“ Renna se znovu rozhlédla kolem sebe, tentokrát svým nočním zrakem. Byli s Arlenem odříznuti od světa uprostřed ničeho a navíc za bílého dne, kdy jsou nejslabší. Bahno nesahalo mužům ani po kotníky a v křoví u cesty se mohli klidně schovávat další. Prsty zabloudily k tesáku, ale Arlen na ni nenápadně třep rukou a Renna nechala tesák v pochvě.

„Jako by nebylo dost na tom, že nás v noci přepadají démoni,“ poznamenal Arlen. „Teď už se i lidé obracejí proti sobě ve dne.“

„To je směšné!“ zvolal stařec, ale už couval a Renna najednou viděla v jeho očích lež tak jasně, až se podivila, že ji neviděla předtím. To, že lidé, dokonce i stařešinové, mohou být zrovna tak zlí jako démoni, pro ni přece nebylo nic nového. Harl byl prošedivělý, a Ouřada Raddock...

Muž stojící za károu se shýbl, na okamžik jim zmizel z očí a vzápětí se vynořil s kuší v ruce. Z křoví vylezli dva muži a mířili na ně loveckými luky. Zpoza zatáčky za nimi vyšli tři muži s kopími a zahradili jim ústupovou cestu. Všichni byli vychrtlí, pod očima měli černé kruhy a na sobě rozedrané, záplatované hadry.

Jen stařec nebyl ozbrojený. „My nechceme nikomu ubližovat, pastýři,“ řekl a zase si nasadil klobouk, „ale časy jsou zlé a vy vezete docela těžký náklad na pastýře a jeho...“ úkosem zamžoural na Rennu. Byla ve skvrnitém stínu, v němž zanikaly chrany na kůži, ale o pohoršlivém stříhu jejích šatů nemohlo být pochyb. Muž s kuší tiše hvízdal a popošel blíž, aby na ni lépe viděl.

„Žádné hloupé nápady, Donne,“ varoval ho stařec a lučištník se stáhl.